1519
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Folkminnen insamlade av
arbetaren Gustaf Adolf Johansson
Norrköping

117 sidor

Nedtecknade i Norrköping
inom i början av 1936

1519

(157 skrivna + 3 förl.)

6) 1519 år 1920.

Anteckningar af Folkminnesmannen Gustaf Adolf Gabrielsson i N:t Berga socken af Norrköpings grefskap och trädgårdsarbetaren Edvard Johansson, född i N:t Ursby socken Östergötland, år 1872, 27/12, samt i N:t Ursby till 11 års ålder, sedan varit bosatt i Norrköpings grannskap, och i Norrköping

---

De tre latar.

Nedanstående af detta, Gustaf, och Edvard Johansson, Fabriksarbetares Edvard Johansson, Vägatan 12 Hagelunda-kasern samt Norrköping. Född i Järnvägs socken, nära Östanbergs, år 1872, och i yngre år, gårdsbrukarbetare i trakten samt även som Brasman, hört om de tre latar, Som satt i sängen och icke ville lägga sig. Som stod i tvärskrapet och icke ville gå där, Och en satt vid bordet och icke ville äta,

1519

I min barndom, talade en fel bruket Ylgert om de tre latar, likas eller nästan lika, som anfört är, Ylgert frigade, Vem var latast?

Omständigheterna för Folkminnet, Ylgert omtalade i min barndom på 1840 talet i N:t Ursby, av vissa utgivarmännen, så bruka barn i sin ungdom, hört talas om Folkminnet och är gång barn en kund och kund att få åhöra något. Det fick barn, men de i en bruka hänvisas och undvika så hoppade karlen af året och hört af en gårdsdrängen Ylgert, som ansåg farans att bli slagen, hänvisade till hästarna, som satte af i galopp, så karlen barn ej fått Ylgert.

Ofta var omtalat, barn gå hört af flera att få veta, Skräcken skärpas flera åhörde dag så ihåg till en

farna, den egne Mansson, född i Skönberga socken år 1802, i Östergötland, om det som Gamsarp, men vägra Gårdar, Tomtar, som voro lediga och försäljare i och för ett välbygt förslående, som kände lust till Stockholm.

Stockholmsvägen var då den gamla backiga och som hjelp för vagnarna, samt att vara säkra för att få vara fredade så åtta förslagsmän mera åkta i farna.

Det egentliga räfveriets tid var misserliga förby då i början år 1800 talet, dock fullt säkert var det ej på Kolmården.

Som minnes från Räfvarbanderna dagens, (möjligen förstärkt,) så berättas åsyn på Kolmården om Räfvarsgrottor, Klickans som blifvit bortrövade vagnar ansåder fått tillfälle att röja räfvarnas tillhåll och dylikt, med hela stora verkliga grund.

1519,

Gustaf Andersson, arbetare i Holmens bruk, Norrköping, fd lantarbetare på Gunstabruk i Östergötland, för olika platser, född 1848, i Skälf, Borgs socken i Norrköpings närhet,

Anderssons bunde mot till de många historierna om den starke mannen, Lasse i Skälf, och anförde, att Lasse vägde en gång mera än stadsvågen mot Holmens smeder i Norrköping. Detta vägsmål, då Lasse togs vägdes till försmarsamper, skall ha skett mot Västra tull. Men mitt för gamla tanget skall Lasse en gång ha tagit en bukmans, och genom en sattsmide förde, med bukmansgrepp fördat sig för sina angripare. (Lasse i Skälf existens i tiden är omstridd lig, hans styrka,

likasa mer mycket än dock
dickstat och tillagt i fråga om
de merkliga kraftprov denne
yttrade sig mer än förde.
Kraftprovens lokalisering
är i olika sägner olika något
olikan, men starka var denne Lasse
som lekte änsne i medgav på
18 kvadratalet, då för äfrigt
Lasse Sägen i Bröllyggden af de Wardén)

Anderssan, en kvarde
på Wilbergen sades om Vinköping
i en högenhet Svenaberg 2½ mil
jag är rikligt underrättad, vilken
han säger, kände ehuru till
historien om Lasse i Skälf,
det han, hyste kärlek upp på
kärkullen för att kvinnan
skulle få se, att han var
slut, och att det derför var
nödvändigt, för honom, kvinnan,
att äta kalvs. (se Saga Sägen)

En annan, nämligen om Vinköping
kvarde socialiser, samtidig med
Lasse i Skälf, är en man, som
kallas Cejsar, Om denne Cejsar
niste Anderssan berätta, att han
var tillstädes vid Brinks gästgivar
=gård (numera gästgivaregård
Gästen om Vinköping på den tiden,
En resande kom, hade brått, och
hästen var ej ögonblickligen
till hands, men Cejsar stödde
sig i gaffeln, till den gång, som
den resande åkte, i på ett språng
från Brinks till Vinköping
gästgivaregård, dryckande gången
med den resande i,
Vid nästa tull, vilja den resande
hoppa av, men Cejsar, sa då,
Fult skutskall, och
Fult skutskägg, och det tillfo
(Denna historien är anträffad på flera
men många detaljer den historiska verklighe
(egentligen Brinks Vinköping är en 12 a 15 kilometer

Anderssons hade som gästedräng
hört, de nuvarande historierna om att
Djuren kunde tala julnatten
De dåda sjuda julotta, då Ochsä-
samt att julaftonen det talades
som för djuren, att det var jul,
Anderssons påstod att julaftonen
djurens gafs ett åtet Djurelstycke,
men sade att kom majtjus förmiddat
tid, och det var någon annan dag.

Wilhelmina, Mälder, skomakare,
Wägatan N 12, Mardelunchkvarteret
Norrköping, född i Ingatorps
socken i Jönköpings län, 1845
med 20 års ålder, flyttat till
N, Husby Östergötland, där, 50 år
varet bosatt i Norrköping där den
nämnt. berättade.
I Ingatorps socken, i Mälders
barndom talades om tvåll
med begravningen dags de

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

backen skull, som bistun vid jäj,
du likat fördes från den döda hem-
och Mälder hade åtnes hört, att
det förekommet att en del brand
bars efter bistun till den avlidnes
då likat fördes till begravningsplatsen.
Vid Pingsten, då Pingstdagen
nets kåes på kyrkogården dessutom
för att måta påskkärringarna,
Då ett barn fördes bacon stäb,
på trappsten till det rum, där
hus som barnet föddes i.
Mälders hushållerska omtalade,
att hennes far som barn var
ute och lekte med andra barn,
på en plats med ett berg
och en backe och närmte på denna
plats, Då gående de andra barnen
från honom, och han tyckte sig
hören en dörr slå upp i berget.
Då tog mäj, skrek då psykes
te, och kuppade åtnes, gårdsgården

Aldrig hade hon skyndat sig raskt åfver en gårdsgård som då, sade hon, då hon omtalade detta.

Mäklers husbållerska var född i Bråthagen i Gårdeby socken som gränsar till W. Husby. Östergötland, och emellan 60 a 70 år, samt omtalade, att då kreaturen släpptes ut på våren, så lades något ej gjärna än ypperna på ladugårdstrapporna för kreaturen att gå åfver, och lika så lades något i stallrus, eggat föremål, i behållet eller grinden till hagen, åt kreaturen dåra att gå åfver.

Åskan har slagit ofta ned hos Mäklers husbållerska, och Kristusdimmen har gått ett tid att utsända bråtegg.

{ Denna förestälning är vida utbredd, och anse flertal af mänga gamla. }

Mäklers själf omtalade vidare, att i flera husbyggnader, ingatorps socken, som blifvit gulfärgade, en viss tid tandvärk på Mäklers sina vis. Mäklers fick sätter sig på spisel-hällen hos gulfärgen, som tog mäjna på sina vis en del brant, och med dem fick ankring hvarvid på Mäklers och platsade något, som Mäklers sina vis mindre, eller då förstods.

Tandvärken slägte neråtlig mer hos sig, då Mäklers hustru Maria Karlsdotter, och då lät hon afbraja tanden.

Angående afsägning förhållandena fäst, i Norrköpings Industries, omtalade Gustaf Andersson, att då han 1888, hörde som arbetare på Arbetet Platsen, han då hade, kr. 1,20, öre om Vintern, och 10,60 öre om sommaren, samt att per vecka Andersson tillhörde utarbetarne där,

Nedskrifvaren af detta, Hanna Johanna Wiggsten 12, Mariebergsgatan Norrköping, flera gånger omtalad i dessa anteckningar, samt till Lunds Folkminnesarkiv sändas af mig. Hon hemsin sin kusins Klara Johansson födda Frysell, i Linköpingstrakten, blott omtalas så kallat förtrolig att det kan i läsen eller stampar af sig på trappan något före den väntade personens ankomst.

Denna förestälning är mycket vanlig bland äldre personer och berodde uppenbarligen af den psykologiska förklaringen, då i denna omtalade lägges något Psychiskt förnämen, liksom andra bekanta bud nedskrifvaren af detta har hört sjelfva, eller hört omtalas tillförlitliga personer.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Reinhold Andersson, grafarbetare och lantarbetare, född i Lida St Johannes, i Linköpingstrakten, men uppvuxen i Björkvädret Västergötland i St Johannes, samt förfaren arbetsdrängen (Präst bostaden är i Norrköping) berättade mig ett tillfälligt samtal med Undertecknad samt vuxet ett sällskap med Reinhold Andersson, om 1926. Upptaget i Norrköping.

Att hans förälskar i regel icke sägs eller hörde förelund som här det kan i läset eller stampar af sig på trappan, utan är gång var Reinholds far på besök hos en granne, Gustafsson, hörde någon Djerdingsmärg afläsa, Och Fadern kom icke hem i vanlig tid på kvällen, Modern, eller Hustrun, till Reinholds födelse hörde då det knarka på dörren

och då ingen fans, då kan
säg efter, på stadde han,
att en olycka kunst hennes mor,
Renhalds Far, Ett par af
pojkarna, dv Renhold och en
liten till hannes, skickade sig
mudens att gå och se efter
hur det var,
Jagen olycka hade emellertid
skett, Utan Gustafsson och
Andersson i Björkstätter som
bådas var riktigt intresserade
satt då pojkarna kom till
Gustafsons hem, i helsegrinna
ett interimt riktigt samtal
(Andersson mednetna Ehrenadsattan
tankte, att han ichs kunde
gåra sin kustens vanlig satan gå
hem i vanlig tid på kvällen,
Var det tydligen här, som
hallucinerna, kustens förmenar som
en kraskning, på dörren, Det var
mot vanan han Andersson, att sitten uppe till
sin vanlig tid : på grunden, fast det skedde då :)

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Renhold Andersson kunde ej hava,
som henskade visa, då han
om mätterna kom henvisande från
Vanhäfning, Visningen var en
signal, att han kunna hem, ch
mille ha hjelp med afhentningen
af det, som var på inket,
Det kunde han Renholds Mor
berättat för Renhold, att en
sådan Visning kunde hända
en kort stund förre den tid,
då den verkliga visningen och
verkliga pojkens kom hem,
Renhold själf var då barn
och tyckte, liksom de var många
syskon i hemmet, mer om sig
själf kunde Renhold icke hört
omtalas förekomma,

(Fem Eda yngsta syster föddes, Ödeshög
N, Östergötland, dv Fädelstugegatan 29, Vanhäfning
har också hört omtalas förekomma, De
förekommelserna är mycket allmänna, mest
bland äldre personer, / Gustaf yngsta

Ofver Gud lärer, ger han
också bröd åt ett ardespräk,
eller falskt tryck.
Om skriftskiftet, alenägenhet
att ta hänsyn till ekonomiska
förhållanden, finnes det tryck,
som icke kan återgifvas,
men innebär, att förändringsskriften
icke ser på brödspettet,
som ordet lyder i skriften på det
icke så noggrann, men till/försändes
allmänt tryck, som ej kan återgifvas.

Två lärer, en grove och en
flicka äro årsbarn.
Det berättas att en landshustru
fick 19 barn, och tyckte att
hon mått och borde få det
tjugonde. Hon fick och
det tjugonde barnet, men dog
det i barnsäng, enligt uppfattades
som Guds straff, för hon ej
något mått 19 barn, af någonsin
att få mer till 20, barn. Önskade sig
det 20, barnet. Gustaf Jansson.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

År 1868, om jag Gustaf Jansson
minns rätt, var det stora torkåret
och sista hungeråret i Sverige.
Mina föräldrar voro då nygifta
och bodde i Tärnsmålla socken,
som ligger, nära landsvägen och
numera också järnvägen, emellan
Norrköping och Linköping.
Min mor har berättat mig, att
på landsvägen stora skaror
af hungrande människor vandrade
fram, mest från Småland, där
människorna på sina ställen,
icke hade förråd åt att
hjelpa folk, utan lät dem gå
vart de ville, enligt sina
vis i Östergötland, var det
nämligen bättre, och mina
föräldrar hade fått upp att
äta, liksom flertalet af folket
på Östergötlands bördiga slätter,
dock skördarne blef dåliga, och

1

arendatarens af Tärnsalla prästgård
kunde icke afsägas något
till arändet det året.
Så dåtig bolef skärden.
Tegelbrukaren i sockenen
Ekenäsvill, sedermera Biskop
i Linköpings stift, skänkte
efter hustrun, arändet tillsvidare,
och gick själf i borgen
för den condra hälften, som
arendatoren lämnade.
Året förut 1867, var ett
mycket mistår, om jag minns rätt,
Rasmus sköll det året på att
bryta i gården vid Norrskulla,
och sönder en mattes förid till
dagsplätsen och längs Gåta kunde
Det avhandlades dag och
natt, att hindra detta, och
ännu kan man i gården
vid Norrskulla gård, se spår
af den gångvall som ledde

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

dit för att hindra att mattet
togs ej mäs längs kanten, och
förstörde den.
Omgivande året 1868 är
kan en dräng, som då tjenade
vid Berga i Karlsnäs län,
(stav gård, nu ett egendomsstation)
berättat medskrivaren af detta,
att De) drängarna vid Berga,
fått det, då de icke på någonsin,
af stora karlskaran som äpplade
grönkorna, och det icke karlen
kunde följa med till nästa gärd,
kunna mjöa i stället,
att för att få bräck af
Bergadrängarna, som hade mat
och bröd i åkerfläck, att tag
åkern kortbrädet, och detsamma
nt åt karlen.
Ägaren af Berga gård, en
Gustaf Hasselgren, som det näst då
lät fattigt folk mala utan

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Predikantkall vid sin vid
En där belägna kreatur endast;
det nyttjade fattigare mildhemsbarnen
behöfde ersättas magåkarens får
sina kreatur, men för gelfna
malmingars behöfde de ej betala.

Ett märkvärdigt af denna Herres
vara kreatur vore den enda som
hade rättstridigt på många
mils omkrets, men icke mille
genom kreaturstöld än mer
minska, emedlertidsmen knappa
sädesförsörjning, under dessa svåra
år 1868, Sverges sista Hungersår.
(Kristendom och verldskunskap räckas
ej hvar, så är en och för sig.)

Kyrkoherde, ledamot af Biskop
Charmilli, stod under
sin Förmyndartid, på
högsta af sin stora predikstol —
— för många gånger fått med

fatbur i kyrkan, så förstods det
att Kyrkoherdens förrätta ämbete
borde hållas ända till hungersnödens
ankomst eller ej.

För övrigt var Charmille en
utmärkt kyrkoherde, älskad mänsklig
intervall af sitt kall.
En handel, dikter i Stockholm,
och Charmille satt en hel,
sammanhängande, i en sädesbyn,
och talade i religiösa ting.

För både, flydde tårar så fort,
att de icke märkte, att de
tog hela mattan i anspråk för
sitt samtal.

Men utan kunskap, Charmilles
bibelkunskap, eller vad det skall
kallas, eller i Förmyndartid.
Det öfvers allmänheten fick yttra
sig, att Charmille endast, men
att från teologisk lärd synpunkt,
att både bibelens sammanhang, praktiskt,
och tillämpade den, på dagliga livet,

Kullen för denna tid 1868,
och Charlotte[x]'är den dag,
som Gunnel 4 år i Törnrosa sockens
gäster sig i socknen. — Charlotte
nämde min Förälskade, och 4 år
som sist bodde i socknen,
samt min Kusin Edvard Johansson,
som är född i socknen 1873,
och uppmuntrar där.
För övrigt är Charlottes minne
allmänt kärt i dessa bygder.
Törnrosa, med Ö, Stenkumla

Katten ser på mig,
se pojken,
den är så kär i någon katt,
se förälskad som, åt sin skrivkunnig pojke,
den vän vi har, (katt)
se pojken, som fortsatte att skriva
{ Skönt med fabbat tack, eller säger den lilla
pojken, som skriver för att mig,
äfven det kara innehållet.
Gustaf Johansson,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

En flicka hade en stor fot,
men, och då flickan skulle stå
brud i bygden, så kunde man
till kunna, att vid ingången till
bygden sägs säga. och så kallas
man i den ståtningen.
Flickan, så nämde, och en fått
i stället, och fått man i den
ståtningen, då kan sedan gången
fram till altaret.
Annan hälf, genom att säga fått.
naturligtvis än mer stor,
berättat om min dotter.
Min dotter brände en gammal,
som jag dåligt glömt, men
som innehöll, blandad annat om
Flemming.
På man hakade gått, satt Flemming
och tåt = gått, den då
man hakade sägs,
Flaj Flemmings på femte sägs,
Gustaf, Johannes, Nordgård, född 1842, V Hindby.
dotter född 1845, i Skärkind, och het Kristina Charlotte,
dog i St Johannes Nordgård 1912,

En Kyrkoherde De Besche,
i Brukbens sachen, uccs kyrkor
ås i Lärdskäpings, berättas det om
att hans berömde säga:
"Då de attäcka kvarla gås gången
fram i kyrkan sär då ~~trappe te~~
klamp, klamp, klamp. Men då de
vackra fruntimmra gå gången
fram sär då tripp, tripp."
De Besche, som var kyrkoherde
i Brukbens× år 1800, in år 1870 talat,
var känd som berömbare af
det täcka könet×, och var temligen
god predikare×, men berömde
efter gudstjenstens slut× gå ch
ta klandgummarna i hand×
och fråga dem, med de tyckte
om hans predikan.
Kyrkoherde Wiede, i W Vlasby, 1870 talat
var mycket lärd, förnöjsam× och
en god menniska, medelmåttig predikare×
och arg på den förvetigaste händelsen.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Dryckesmisar har jag antalet i
försiendi anteckningar,
Dryckesmissna skämmas nu bort,
ännu händ, af många, är dock denna,
Bröder nalgas i gåm mål ass,
Bröder nalgas i gåm mål ass
Stora länga mopar få ni,
Stora länga mopar, få ni,
Ute, hålla Lattas krog i
Göteborg
Ulla, Lattens krog, i Göteborg.
Det är meriant, af denna mina,
än det i stället för hålla Lattas krog
i Göteborg, ganska ganska krog-
man stadsmannen efter.
I Norrköping, kallades förr i tiden
en krog, för skenkgasse krog.
En präst, som en gång, åt en kvarle
som säg mycket,
Ni klägar mycket, ni,
Ney sa kvarlen, klagar då i mattmån
ty då drar kvarnen och säger,
ät då drickes inte ner, ej gotman,

Karl August Andersson,
fd, Kronoarrendator, numera utan
egen hemvist till resultat, ty han
har försålt sin egendom gård
Lelbergs Styckenums Nordskifte
till sonen Ernst Andersson.
som har bosatt i Lelbergs
Fäld, af husesyn i Ö, Ny
socken Wikbolandet, ty
där Kronoarrendator i Yngre år,
född år 1846, fadern dansk.

Andersson berättade från
Ö Ny, om Wikbolandet i äldre tid.

Djuren kunde tala julnatten,
och de döda kunde uppstå och gå
i julnatten.

Kusken kunde få hästar att
stanna utan synbar orsak
Kronarrendr, Diedrik Eriksons
(Bosatt Ö, Ytterby Wikbolandet.)
Far, Länsman Eriksson,
som också bodde på Wikbolandet.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

hade en hund, som en gång, då
de, husbon och Länsman, varit ut
på förbrytning, fanget sig så mycket till
hästs af stenkrossar,
Kunna det Diedrik gästgifvaregård
så nära husbon hade stått, och
gå in och ta en half öl.
Det förtjänt Länsman, men
husbon gick in också och drack öl,
Länsman, hörde då själf och
tänkte nära ofrån husbon
utan husbonen gick hem med sin
en bracka vid Diedrik, och där stod
Länsman nära ett eke, då husbon
kom. Det syntes så att hunden längre,
"Då är han nu," sa då Länsman,
"sätt sej upp och kör," och hem
husbon tog i tänsmen, och körde.

Vid Ekenäs, en gård som
förr hetat Ytterbys, stodo en
julaftons 2 dalkarlar, hälsnet
nekade husbon, och fråga efter i

1519

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

mått och hyska gulvatter.
Stället fick då namnet Skramleg.
(I förgående variante af sägnen som
meddelsfaren af detta kärt är nedskrifvet,
är det en dalkulla, som anstränger hade
med sig ett barn, eller fick ett, gulvatten.
men i alla varianter nekas dalkullan
husrum och hyser i kyl, och ställets
namn ändras från Hickersby till Skramleg.)

Anderssons hade sjelf sett dalkullan
gå i hagsden och sälja sina varor,
det hon stora skrufvar på ryggen,
vari de förvarade sitt handelslager.
och till och med bar sina barn i.

Anderssons far, som ägde och
brukade Mogestad i Ö Vrg.
hörsamt en tid, redermera samma
Vrg, Sallbergs ägare till helt nyligen,
~~är för pitt~~, Karl Bergvist, me en
rik, gammal man.
Denne, Anderssons far hade hälften
af garden i Bräcke.

Fären berättade på trädet, en kvarters
tid skäpter åpres minnes dit
Sädes tryckades med skrigar. Flickor
som vinterstarnarna och med upp
och skrigtryckar, och sädes kastades
vidare med kastskofvel på lagen
då vinden blåste ansvarsmen från
det tjugoen kastet utaf de olika
sädesslagen. 1519
(Detta var i fären ärkedrachten första hälft)

Att en brännvinsprutt
lades i kattmen på sädesgallret.
ersträngen på kästen med intervallen
eller smuslades det i myg ~~det~~ med
tryckar, vinter Anderssons mål om.
Det var stagnation,
(stan, är underste sädeslagret i
lagsalfven. Aseren är där vanlig
upplät istället för i äpeiga lagen
af neker eller kärfven aseren
är vanlig nedåt) (lagsalf eller
sädesgalf är en lagen alika som eller
ofvanlingen för sädeskärfvens förvaring)

Anderssons hade. Kärt omtalas
gelmarsmen, Fars i Rämå socken,
på Vikbolandet, en berömd gelmare.
På tal om gelmän, så omtalade
Anderssons, att det gjeladdes
Nickpolska, på ett ställe.
En gjutmes hade hundet märes
i stallarna där inne i stugan.
Det var halfmärkt på kräälen,
så gjutfolkens bägade regcka i
märesen, så stallarna att röra sig.
De dansade hälf förskräckta
och sprang ut.
Den som vill lära sig att
gela Nickpolska, skulle tre
torsdagsnätter i rad, gå ned till
ett rattenbrag, där dricken fans.
Och tredje natten, kom dracken,
så lärde hon Nickpolska skulle
gelas. Som ersättning skulle
man ge honom en svart katt.
Då brukade Nicken tacka,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

men var blekt att då ha kommer
på honden, ty elgot kunde finge
följa med, då dricken tackade,
Nicki man kommer, så följde den bara
med.
Anderssons pistad att Anders Tre
Nickpolska hyda sig här,
Sälle Fasan ta mej sista än, än än.
ägg tar dej; ägg tar dej;
ägg tar dej.
Man det gick bra att dansa efter
Nickpolska, elgot Anderssons.
Anderssons hade kärt en
landsbygdsman en stadig kvart sen
Anderssons utbrytat sig. Som i
förbrandt får Anderssons omtalat att
han sig sin afkomst, Fars, kommo
med hus i hunden, så gå Fäders
gårdar in i huset, upp till sitt rum
i kläderskåpet, så där kommo på
dörren, så nätgo leti insigt.
Vid elva år 12, aftonen

= figurer i kraftigaste medgräfda,
Det är de 12 Apostlarna.
(Ännu säges i Allmänhetten, Man
är en gärd, åt Gäfle hamn E, ändpunkt)
Marmelsbergs stora byggning
är byggd på en silfverådra.
Herrgårdens byggningar är rent
silfver, (Marmelsberg är en gård
vid Brämiken, i Ö Ydby socken)
Vid Brämiken, (gård
vårt Brämiken,) var en gång
en gång i tiden, som slags af
smädgeflar, En drängs skulle slå
ängen, men låg bara och sof,
Aftonmarksdagen, hans drängen
mattnar mäd aftonmark till drängen,
och då hans gick, så blad drängen
hann inte titta sig om,
Hans gamle emellertid så, att
ängen var full af smädgeflar,
som slog grymt mäd fart,
men en liten lit mar kunde,

1519
LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

då mattmodern tittade sig om, och
drängen tillade lit hälf avslagen,
Och på den resten nu aspare
(Denna säges i olika varianter. I
Lekatisering, har jag hört omtalas
af flera stycken personer, är det påstås,
att Mardan nu ej längre tarfvas
hos drängen i sin tjenst.
(Så säges säges i Brålyggeby där
samma säges är antecknad)
På stenkarnan ägde i backen
Mogestad i Ö dy, får nitt äpplen=
=trägarde af Sahlbergen efter en bonde,
som afled, så hade han en gång
hos sig en klok gubbe, som
skulle skära = kastrera en tjur
hos honom,
Sedan gubben skurit tjuren,
att mygdom förstås, så märkte han
på tjurens könsdelar, under huden
hans mäd knipsen, och platade
något, och likaså mäd fingrarna
satte det på tjuren, det han platade.

Andersson i Sulberga, berättade vidare, att en präst för sina barbarn anstalat att i hans ladugård, men utan mad dyaren, En klok gubbe erbjöd sig ställa att till nätter och fick lof att försöka.

Prästen lade sig på hur uppe i kökskulln, och hörde den kloke gubben tre gånger säga högt åter det någon inne här i ladugården, hans skall få de sjukdommar som dyaran ha,

Prästen låg kvar, och märkte gubb, något obehag då, men senare, utan dette.

Fru Elsa Karlsson, lägenhetens Fullmäktiges, Ämnesstad St gatukontor Norrköping, lämnar till ladugårdskarl 1926
Erik Karlsson, Ämnesstad, ladugårdskarl.
Fru Karlsson är född 1896 i Södermanland.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

och tyckte för mitt gossebarn, för en 8 år sen, mot Hinselstalund, gård nära Norrköping.

Hon hörde där berättas, att en gång i tiden, en gäst, tillhört människa, där mot Hinselstalund, och att denne skulle ha lurat i sammanhang, som tjänstflickorna nu berättade.

En natt vaknade Elsa, sedan hon kommit, som vanligt ditter, och såg en kvinna i nattlinnet, klädd i vitt, ty det brukade man där,

Elsa skriker då till, kommer vaknar, och försvinner förbi.

Både Fru, och Herr Karlsson, hade hört omtalas så i ladugården, som så till, då karna kalfrar, samt så kallat förhäxad, eller att allt går i stöt, och fäs sig, något för en person omkring, Karlsson, gärna, gott hans, kommer hört så i landet på och mot Ämnesstad.

RIG

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

nu i år så fick i gamla byggningen, där landsgårdskarlen fått ligga, då karlen skulle flytta, ändring. I denna gamla husmodbyggningen vid Ännestad har nu skolsalen af detta skäl många gånger satt.

Utom att någonsin hört på dunka på dörren, jag har arbetat vid Ännestad.

Möjligen har Gustaf Svensson kommit, ehuru vid Ännestad har Gustaf eller han använt starkt Ungdomsmedicin, Han är stallbräng där, och vallet gränsar intill Baladu = = gården, endast en väg emellan.

Karl Nylund, skomakare, lägenheten Grindtorp, Ännestad St Jakobs Warköping. Född samma ställe 1860. och blott där hela sitt liv. berättade. Från 1 dec. hade lägenheten grindtorp med jord än nu. Och Nylunds far, som bygt ställbit, arbetade på ångbryggeriet i Warköping.

Då fick Nylund, hjelpa sin far att trycka mäsk dagen på måndagsmorgnarna, och dem kastades några upp i luften, och missade, blåste bort ansmarna,

Ett tag skulle Nylunds far arbeta vid Ännestad gård. betalningen var då 32 skilling om dagen på egen kost.

(Grindtorp ligger på Ännestads ägor.)

Då en kalf skulle hos Nylunds far på första gången, som efter kalfningen, fick drickas, togs en stälbit, ångbaret, den en skaft på hammare, och räddes ann i ångbaret mäsk av kvast. Hans Nylund, född 1845,

I Bjärsätters socken, Östergötland, berättade att i hennes föräldrahem där i Bjärsätter, gjordes likadant, då en ko efter kalvningen första gången fick diarré.

Fem dryglund, hade kört förbud för sin man dryglund, då han nyttat karaven hem. Det hade hänt som någon kommit, och stannat efter hade han kommit.

dryglunds Fars hustru, till och med säg sin man, dryglunds far, då på förstugubänken, något för än han kom hem.

dryglunds hade en katter, som, inget för omtyckt med att förbjudet händer, gick och mätte dryglunds. att märkvärdigt dyrsinnlink.

Fem dryglund, skämde med man sägas, att en dalhuella fanns i byn vid Skamby, ystmattes, skrap nummet Skamby.

(Skamby är i Östg alles Knuby, Kalmarlandet)

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Fem dryglund, hade hört, berätta sin man att fadern att han i en stuga, hade stöd på trappen.

Första gången, han mötte man, efter barnsängen gick ut, skulle han ha på sig äkta stöd.

Då barnet dagtes skulle det ha stöd i linnet.

Och kreaturen skulle på äkta stöd då de skyltes in i en hage på året.

dryglunds hade en hört omtalas på, i dagligen, ehuru inga ehtalger.

Om dikar får i tiden hände Fem dryglund, mingen, sinnes Lina och, Wäsna mellan, Sidan mäst där mäst förmiddagen sägas, något mäst Hört får ja det, i när kommer ja igen, ej då på mä inte, grisar eller flinn eller nine tändas säga ja eller nej, utan gärna på kär, och vinna något tokigt att göra.

Då nu, förmiddagen, kommer igen, gälla det, att bära sig, eljest blir det pant.

Talesa kärinej av Hesna, är
av händ säjerstiger på Yttebolandet
Omunds stenhuggare i Salberga,
som född 1846, i Ödby, nät hemsökt
till säjerkretsen om hösne,
Berättade, att då han nätte hu
taekmieder, gick han mädd
en knif och hätte så skar
i hufvud, Malmen skrinjmades då
sig, så att hlef taekmädder.
Alla Jan Jonas Gustaf yohansson,
enkan från Linstad nu Bankebinds
socken, i Östergötland, hände till
denna hesna, hvad, han tog
mangen än i sin strupe nät ett
mangskall, och ebbar, då han till
sist kvädes, nätte han hemma,
fann än hufvud petets emot, och en
arm, som låg på hvarandet,
fallet i ebbar,
Se Jonas Gustaf i Brålyggedus,
som Yttebo sid 151,
Gustaf yohansson, enkarkäpjare

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Fröken Emma yohansson
Wigt Persgatan, 7, arbetjing,
Fabriksarbeterska, född 1883 i
Hittelstads socken, Finnerdi i Östergötland.
Hade hört om Wasad eller
förelsad, och sjelf hört det tala
på sin dödsbädd, något timme en
förmiddag timmer,
Man sj alls, hon lika starkt,
eller lika ens, sidant förelsad,
Ehr det almänhet, hon inget
hört det förelsad, endra ett starkt
sidant, Hade Emma yohansson,
som hört omtalas en person Yttebyg.
med synnerligt starkt förelsad eller
varsel.
Emma yohansson Fick veta, de nästa
åren af sitt lif mjölkbärare med
Yttebyga gård Berga socken som grönsa
till saarköping, och slutligen
sjelfmord, Samma dag, som hon
mat hemifrån hängde sig.
(Detta får ej offentliggöras)

vara kan på förmiddagen åt
Norrköping med mjölk.
På hemvägen från Norrköping, åker
jag ensam mjölkkärran från
Ekenäs gård förbi kanten, och
säg en stor svart hund, springa
i diken med stenna gatuna Fars åker,
Vad har det för svart hund
så denna mjölkkärra, där' kan det
Ekermans, eller stenna Fars, säg
ej någon svart hund.
Samma dag på eftermiddagen hände
sig denna gatuna Fars,
Anmärkning: Värdet på denna
hundens förvingas, utan, att
det var fångat en tid efteråt, som
Ekermans omtalade denna sin syn
att se en svart hund,
Och denna förställning, kan Ekermans
möjligen efter sin kalligas, gällmard
ha kommet till, och Ekermans tvatt sig
för gällmardet sett hunden, som naturligt
var den Onde själv.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Anegående de kringvandrige skeppsmänen,
af folket på Wikbolandet kallade
Skeppsråt, varpå Wikbolandet är
Vår Fädernebygd, tradition är så rikt,
så är folkföreställningen enligt med
vad Gertrud Jakobsson säger af folket
omtalas, så här,
Dessa skeppsmänen är gamla någon
ön vid en skeppsring eller vanligt på stads
till och med vara en gammal
pilgrimsväg. allmän föreställning
De är ägargränser, och efter som
folk tycks dessa skeppsmänen, finns de
gravar, allmän föreställning.
De är af bröder och ensamt folk,
att finna som vidskepelsefullt i vara
trakter, sägesmän är tarpare skeppsmänen.
De tycks något förmenas syfte,
men dessa på skeppsmänen tycks endast
misstänkt af folket i byggdenna,
Någon säker och källbar, traditionen,
om dessa skeppsmänen, tycks ej existera,
såvida jag här säga en viss anmärkning i alla dessa
folkföreställningen som dessa skeppsmänen.

Fredrik Tångström,
fd lantarbetare, kunde ej läsa eller skriva,
i många år anställd vid Borgs gård,
född 1858 i Borgs socken, som sysslade
till Norrköping med handel i
Fröåkersingsarmens gård, där 2 hästar
är i Norrköping.
Tångström är god spelman och har
spelat på dansar och i 11 år spelat
vid Lästa skidtävlingsdanser.
Detta i yngre år, men spelade nu
i hemlighet på sin fiol för nedskri-
=varen af detta. 24/2 - 1926.
Och är intervjuad af musikdirektören, som
här varit yrkesmusiker.

Tångström, som redan är
gång förut lämnat upplysningar om
forna tiders folkdanser,
omtalade nu, att det folkliga
bruket av Nyckelharpa och Fiol
Piståspelsförspelharpa och är ett
och samma. Men är icke

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV
1519

den egentliga Nyckelharpa. Tångström
brukade till skuldra fiol, olika Nyckelharpa,
Orchestra litterært brukades i alla tre.
Vilken af dessa tre, som är den
egentliga Nyckelharpa, men Tångström
själf uttalade sig,
Den äldre harpa, den spelade,
Nyckelharpa, som allmogen brukar
Nyckelharpa, är Piståspelsförspelharpa,
(delt mellan Tångström)
Men det är denna Piståspelsförspelharpa,
halvlad Nyckelharpa, som förbättrad
räknas i ordets 1, då den spelas,
och tror, att alla dessa med.
Orchestra till den lydde:
Gästa Jerum ha mej inte än.
Låt mig hämta än i 4 minuter.
ya tar dej. ya tar dej. ya tar dej.
ya tar dej. ya tar dej. ya tar dej.
Det var denna harpa, som Johan
dansade med Pistolen i, då han
gentemot Karlarnas klappade i marschen.

Tärsgtrum yelrch alla tre Nachspelkamra
enligt litthrät kunde and. Smiledies,
Elus nu kulbas stränskeelens spelkra.
Sanat chrtht, i. Pärtus pe fons spelkra,
sans kulbas Nachspelkans,
(Skinda att Nachstrichnad är dålig kännark
uf musikk, ch chrtht kännde sakes)

Tärsgtrum (kuele nät rede pri
Pärsterspe fons säzes, ch Wisans ann
kenne, ch) kräthedi,
Sans klans kärch kus Colins yakt
pri Borgsmans, kan är fidd nära
nunarandi Falkets spark Narskapings
ch Barsmans är trakters, clerannkring.
Klans sig z yakters, mer kände
tydligt stel, kundskadt, ett pint
ett grupt, ch ett mitt emellan.
Ved äldes är, kände kus ens
stett, i summa trakt, en kel kapp
kunder skälls, i Colins yakt.
Klus kack en jojkt i sillskaps ch
clus kände ch yakters, kus clus
for i kapters.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Det är kärt kändlas, ann mens,
förträchnis kus Colins yakt.
Tärsgtrum kände kärt anstalas, att
ch mest trall nidi Parkens kerg.
intil nu nunandi gärdes Barskalkens,
Borgs fet ängas, nu en egen gärd.
En skrädderfamilj, Skärkunds, sans
kände i en stugan nära kerget.
Kände trallas kräde ch fick
I kakas egen fär en,
Trallas kade kräcket, pri trappens
kus Skärkunds (Se Lagas Säges i Bräkyrdes)
Dä clus nu nallas clas,
Yrneppkurvanstalten är, i sans färs
en kage kurskagen, sans falk fri
Narskäping clus sade i, ch kände
reta tyrarna, sä ch kild ilskna.
Midsommardagen, från 1 tw 11, ens,
mer clans, ch fästbist nidi
Läfsta gärd ch skatt, Tärsgtrum war
i 11 är nidi sen spelman, klyckat falk,
ch Gustne Pipes (Lägarde) nidi clättar war,
nidi, Läfsta skatt i, mil Kästen en Narskäping

I Borgs socken gick man Sundags Afton, och sjöng Stafsamsinne i Jungfrumöss ungdom. Men Jungfrun förtröttes, som man från Risinge socken hon anklagat, att vid Pingsting och Saturp gick man och mål trätlustjesna.

Vaxsel och så kallat förehud, hvad Jungfrun icke sjelf hört, men hört talas om att andra hört.

Dessutom, så hände hon sitt en kväll, då hon 18 årig tjenade vid Gästgifvaregård i Borgs socken, som den nu är i Borg eller grannsocknen.

Drängarna låg i ladugården på sommaren, och om nätterna gick drängarna ofta men flickorna inne i ladugården om midsommarn.

En kväll gick sig Jungfrun emot efter ängarna, och hörde på vattnet som en hund gått ute i, osäkert och hastigt. Men hörde det som en annan stått där.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Jungfrun och hans husbonde, som låg i ladugården, sig emot, men hörde tydligt och mycket.

Sjelfsyndlingen, begynte i stillhet, och fick sina hästar, togos genom grinden in på bygdagården. Men mista togas åfven ringmuren.

Nu det en häst stod på, då han förde till bygdagården, hullslags, mista naturligt Jungfrun om och berättade, att en karl, som man ang på sin hustru, nekade efter begrafningen, skät, hufvudet, hemma hos sig, så han icke skulle komma igen.

(Detta var första ett midsommarsnatt.)

Då frun tvenne hälsa yrka, trodde de alla, att de helsnet gått bränvin, och hästarne alldeles kroppen och klädesen, eller också att alldeles är en hemsk, och tro ingen ofantlig förde hvarsten omkring sig.

Skälften af åkern Gardar hö förs i
trädde årligen,
Då en mang skulle smörgas, så
skulle det ske, medans ej
mästren utom Östra hyllet togs först.
Då ett barn föddes, skulle moder
bära stol på sig, t. ex en symål,
till barnet blifvet döpt.
Tångstörn som sjelf mest
verkbruk, mejat finbruk, åsen åkare,
binde till en hel del buskbristarier,
Angående de attalige buskbristarierna
vacht kunn, att de flesta var mog
elektade, men mejat lig ger mog
under en ek emman.

Om mätkning af medhörsmen af olika.
Förr i tiden utmärkades på
herregärdarna ett sällskapslif, såsom
på herregärdarna nu, der mera
sällan kalas förekomma,
De många husbarna, som skutade
sina husliga möd damer, dessa

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

buskar, berörande rikligt mäd mat
och dryck i tjenstefolket och hästs-
= regimenten af Husmodbyggnaden eller
i en flygel. Der prutade de många
buskarna och talade om historier
för varandra, som upptogs af
tjenarna och fördes vidare.
Men en del buskar var goda
observationer och kunde till, hvar
ett slag skall tas, Och möjligtvis,
mästas tvetigt, att en och annan
buske kunde till Psykiska fenomen
även inte eller fullständigt kunde
af naturkraften, sådana mejat af
Andens faktorer utom jemförelse såsom,
men även hittas mina bekanta subjekt
mina Psykiska Tryckta, förmågan en slags
tanke och kraft åtminstone förmågan på
afstånd utom synliga medel.
Om så var, kals det förtjänt bemärkt
och medhunde endast ett slag, som
repetes i denna insändare (minst några) kretsar

Täng stråm berättade, att huskon Hälla, vid Brags fabriker i Vaerkoping, hade en far, bruk vid dös i Örtanta sacken, som också het Hälla.

Det vare kalas vid Ekmans i samma sacken, (Ekmans är ett gärd slatt) Stadbränger vid Ekmans + vare arg på huskon Anderssons i Svärsacken, som nyttes komma ikande mäd sitt Hänskap. Hälla i dös vare redan kommen, att stadbränger lade Hälla stänga hästarna på Anderssons i Svärsacken.

Mat att klocken blänne nio gick Hälla in på detta, gick upp i en gilla + att tälde sig där.

Anderssons hästar blef stående. Herskapet vare i sängen. Anderssons gick ej att skulle leda hästarna fram, men det gick sej.

Då var 20 minuter,

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

gått lund stadbränger, Hälla att släppa fram Anderssons hästar, det nyttes hur de stod still ett stycke bort på näsen.

Och då fare stadbränger, Hälla dansande i alla leder, gretande af anstränging; Och stadbränger tradde fult och fort, att Hälla, där hon stod i famnjulten + i Ekmans stall, blid näsen slags fjerdingsvis närkast hälla Anderssons hästar, likes stensträngande för sig, som hon dirigt fysiskt hatlet dem. Och upbjudet att hänga att hästa igen, då Anderssons vänade på.

En gång, då Hälla skrä nen vid Ekmans, så sig Greferes där; Hälla kära utan hetsat sig hemmedlagen.

Hälla dock tjent, som stadbränger vid dem, hos Ferkeres eller Greferes vare Saltsacz, vare hush då hallucks Nässe, (Samtalet vare det Fredbark Saltsacz om jag mins rätt, som ägde stampla. Omtalad i litteraturen)

Konung Karl gjohan 14 gästade
Aker en gång, och konungen egen
hästkarsk kördes för konungen.
Då konungen reste ifrån Aker,
så gorde Visse allt i ordning
för konungens egen hästkarsk och
satt själf kronid kusken Aker
hästkarsken kördes,
Den nyfikenbacke folk måga Aker,
stannade emellertid hästarna, och
hästkarsken fick ett fram Aker.

Den tunga konungliga vagnen
höll på med konungen i att
åka backlänges i en krök som
en genväg mägen,

Karl gjohan vände sin
till Aker, och dagen därpå
sade Visse, Saltsaz kusk,
kära den konungliga vagnen
till Vaxholm.

Den historien är sann, så tradde
emellertid folk att Visse kunde
skämta, åtminstone för konungens hästkarsk,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Att Karl gjohan verkligen varit,
eller farit förbi Aker, är historiskt
Saltsaz var i gunst hos konungen och kom
många ordnar, Saltsaz kunde många språk.

Visse, kusk vart ute
en tisdag natt och var ofantligt upp
rörelsen många gånger, Saltsaz skulle
fara åt Ås bryggor, som är långt
inne Mälaren, och skickade först
gången betjänten, till Visse mål kusk att
spänna för, men Visse gorde sig
ej klätt.

Då kallade Saltsaz ställdrängen
att spänna för och köra till ån,
Det gorde ställdrängen, men
i samma backe, som hästarna stannat
för Karl gjohan 14, stannade de
för Saltsaz och ställdrängen,

Denne fick gå till Aker och
be Visse, vara god och köra,
Visse kom, hästarna i galopp
ända till ån, Det var 13 grader,

på nägon att äfsnas, / Men Wisse,
gick ej af en enda gång,
Utsträngen kände hans upp grinderna
eller gick de upp af sig sjelfva.

Det var denne Wisse i Alen,
som först Yttll i Ös i Österlanda,
men ans Yttll var stadsbarn, eller
det var en annan, som Västerasa
stammade från och hans skulle kära
Saltsorg till de köpstäder, det är assist.

Jansgrötens, hade hört,
att första gäk, som kändes det
året, Lutgöde, sädes gäk, — dröd,
Vår gäk först år, Öster gäk, — träd
eller Västliges krog. Och näster gäk
ut märkt krog.

Söder gäk, — döddes gäk,
Öster gäk Västes gäk
Vår gäk — Tarv gäk,
Väster gäk — Kaster gäk.
Det är satt på sins sade
Jansgrötens, de står i handskrift hos.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Jansgrötens hade hört omtalas att
en skyar Wäf-fält, eller Waffält,
(som vara Wärfält, i alla fall en skyar)
ägde Wis och Ekeruds gärdes vid Glam,
i krägen på 13 hundra talet.
Denne skyar, var en i sent bruk,
okunnig man, och en barsk taker,
Ens tärpers hade förbittrat
sig. Och sick af skyaren till
stralle att skaffa tre tjog,
vidgas, utan att vidkäsga träden,
Egentligen var det kvara tvä
tjog, men rättaren sa: "Jag tre
tjog." "Du är rätt att den Pjeferek"
sa skyaren, som ville kräpas att
skatten vara en likasom att utföra,
Tärpers tjog är hakar, som är
ett vidskap bitvandt en bättskaka
med vaxsat kvistar i öfra ändan,
och på en timme, hade han
tre tjog vidgas vidbrungna från
träden, som vanligt inte behöfs
att fällas.

Pa rättarens inrådan, gick
tarpaven först pa bröllop till
Mejaren med medgarsman,
Och Mejarens sum mät tyckte
synd om tarpaven, som gart
ett stenf dagsverke, fick gå in
i kåket och få trakt'ering,
att tarpaven sa nära fick en
fridag, förstod sj Mejaren.

Samma Mejare tyckte
att det var ett lätt arbete
att mälta och sa till rättaren,
att den, som kör kultervuss,
som Mejarens kulla ele mältes,
han skall bara ha ett kvällt
dagsverke.

"Det vill inga ja ja ja" sa
rättaren, "ja kan köra
kultervuss sjelf", sa Mejaren.

Rättaren satte fär två fräga-
-ackarar, som ickr gick att
styra, fär Mejaren, att gick

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

i dikena, Mejaren slog av, men
rädde sedan att bli fördärvad utaf
ackararna.

Och Mejaren, som trodde att mälta
var lika mint fär alla, som fär
kunna sjelf, befalde di rättaren.
Att den skall ha två
dagsverken, som kör kultervuss,
och trakt'ering därtill

Anmärkning. En likmanda historia
berättas äfven om en bonde vid Stenfält
i Linköpings trakten, som skäl
med samma utgång som Mejaren här,
ville köra kultervuss.

Att hans arbetare gerna supfens med
mältar och drugerna, förstod sj Mejaren
han.

En gång kom till stenfält en hans tarpare
och ville köpa ett hus vet halm.
"Vej dig", sa stenfält, "ja te mig bästa
sädd och halm. Du får ett hus
hafre halm i stället". "Tack", sa tarpaven
som gust, fick den bästa hafre halmen i gat-

Karl gustaf den 14, är gamla populär
i folkförsamlingen. Folk har alla
rätt på, att han inte handle
taktfullt. Emellertid är alla fall,
anses han som en riktig hjälte.
Min Far påstod, att han,
Karl gustaf, när dag dracks landsorg
och derpå blef stark.
Och anhållan hit till Sverige
mellan Drottningen och hennes gift
i hemlighet, ehuru Karl gustaf dras
många och tvenne drottningar själf
dricka ur kalken. Däden blef fälden.
Min Far påstod också att
den tyske ängrade Napoleon.
Skillnaden från nyare tider.
Finland tagit till Ryssland.
Och att han skjöt Karl gustaf
i sina sår.
Jägaryrken antalade, att han
försvann, eller när det marschera.
Tyvärr under Karl gustafs, under,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

1814 är svenska Finland tagit.
Då Karl gustaf, hörde till Finnarna,
upprättade han krigen, mindre sina
pengar, (talkan, äfventyrare), och han,
fick 25 riksdaler af kungen.
En bonde, Klägs. V Kuhlig,
som i min barndom bodde i
närheten berättade, anledde missnöjen,
att Karl gustaf sålde Finland till
Ryssland, och behöll pengar själf.
Min äfven Klägs, benämnde
Karl gustaf, som en stridig karl.
Denna Klägs, ofta berätt, som
blifvit afskedad utan pension för
gamla brott mot Öfverhetsmakt.
(Han träffade mycket väl egen elevjär)
talade om det Finska Svenska,
Finlands finska förtryck.
(Klägs hörde till Remelius diktar).
Och min Far sa, att de Ryssar
betydde Svenskarnas hemmanerhet för
förtryckarna, så lades pengar på ett
fat, med silvermynt på, bröllopsgåva.
Då förakta de Ryssar förrädare.

Karl Karlsson eller Berktsson, ty Fadern hette Karl Berktsson, bodde hemma i Strikhattfabriken Kungsgatan, innan han Vanskötting. född 1876 i Knäckebo socken, och som lantarbetare tjenat i denna, och Ö dag socknen, på Wikbolandet, I högra ändan av stället, i Strikhattfabriken samt hus, som upphördes, då Fabriken började en lastbil till transporter, inrättades,

Pelle Fears, en lyckligt spelman i Råssö socken, Wikbolandet påstods ha lärt sig spela af en spelman, som lärt sig af djefvulen själfvan.

Denne Pelle Fears spelte många gånger dödspolskor, som merendels skall ha orsakat, Sätt Fears ta mej inte än, och ja tar dej, som gått sig döds av Karl Karlsson

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

eller andra spelmän mellan sig spela denna dödspolska, som är otäck och förmintande att gå, då Fears spelte denna dödspolska, fick de många fiolen från Fears, som merendels inte kunde sluta.

Och det påstås att de dansande tyckte just att det var roligt dansa mycket.

Det var dock sällan, som Fears spelte denna dödspolska, Sätt Fears ta mej inte än, ja tar dej, ja tar dej och så vidare.

En annan spelman i Råssö var, Sjelen Nisse, som också spelte afskräckande dödspolska,

Om Fears har äldre personer berättat från Knäckebo.

Julotandag Otto och Karlsson som ung och gång hörsam andra i gårdarna, där i Ö dag och Knäckebo, och hälsa tjenare på Nyårsnatt, eller att gå passera eller runt i backarna denna, och då bestämt.

Då kreaturen på näsen släpptes på bete, så lade man en ryssel, på lackgärdstrygkbn för dem att så åtnes, Karlsson har gått varet med, då vi skilt. eller sänt där så hart vi sade Karlsson,

I Björklund i Knuddby socken, hade i en stuga en slaktare gästande hadet, för andra slaktare, så då de stack ett djur, så hade det stor. Denne gästaren, en trefflig karl, hade gått sätt mat djurs kärna människor; på kött, en förlänge, hade han utom tvång, som Karlsson själf.

Och vid Klåkerstad mejeri, ville en Lar ide ta sig av sina grisar. Karlsson fick i uppdrag att skaffa det gästaren. Det var i slutet på 1890 talet.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

De som fick se gästaren då in till sig, så ville han resa på honom, eller gästaren talade med honom, tas i honom, och sen lade sig, och tas emot grisarna, som man lagt i en korg, för att inte bli upptäckta af sin eller. ⊢

Äldre personer berättade, att i synnerhet i Klåkerstadsmejeris socken grisarna på den tiden, som de nästa på för länder, som de var förargade på,

En stack grisar hade en gång nämligen afbeten halsbanden, och pantiserat sig upp på taket på lackgärdet; eller att lyckats af kjudra i ett ihåg mat annat ackuglagt kjud, eller, hushållerskan kärnderna med djur i kogarna så djur på en kogen ledde till en annan, och nattetid letat fältet, af detta drängarna.

Karl Karlsson, tjenade i flera år
i Skagerstad i Ö Vrig. Hans husbonde,
Christers Persson, som efterträdde
Christian i Solberga, St Tyrahammars
(se Christians i Solberga St Tyrahammars)
som ägare och brukare af Skagerstads
Verkstad hunde hösta på sommaren,
då af hvete och råcka ända till kl 10 om
kvällen, ibland två dagsverken satt
inträtta, som fick, eller tog
väg en fredag då och då.
De arbetade således i sina
fredagar.
Till Midsommar skulle bådat
vara stuvat, eller åtminstone
Midsommarafton tog de alltid ledigt,
och arbetade ett stycke på natten
tiden förut,
Men så gerdes så hos alla husbönder,
att eftermiddagen Midsommarafton
är ledig för folket, är dock manligt.
En yngling, dan vid Stråhatt fa-

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

=briken, hade hört sin Mor, i Ö Vrig
socken, säga om Karsson, 65 år gammal
säga att han sett två, men di
mens skall ta idet är det inget.

---

att innan vissa skiftes, gick i arf
samlad erfarenhet, som ett 3 af alla
kunde inom fult naturlig konst
är omanlikt, nya möjligen att
i dem mest ehvi stäres Psykisk,
förmåga och kännedom.
Anmärkt yrkesman i Björklund
i Knalby socken, jämtland sade om,
enligt Karlsson att i den skiftes
gick den stora förmågan att tas
med djur och äfven ovanat, som ej
alla förstår, i arf. Och på sin
dödsbädd, innesles i sann ellas annan,
efterträdare i konstighetens stat
förtjänade lärare af dem.
En sådan skulle man, jämtland folket,
hade Karlsson hört att han kunde

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Detta uppteckning i en annan mån att bring annan fråga en tolfskilling och flaskan mjöget, som ingen begripa. Nickbrodmarnas af dessa, Marsfar, annan har en sån där klubb man en gång, som betyder sjuka, ~~mått~~ Och utan att den sjuke, mår mått skulle diagnosen genast att se på ett medhaft linne, som den sjuke haft på sig.

Marsfar kunde bland annat linne, åfsen sin fästmö, min Mormors linne. På dött är fästmöas dö, linne, en den klara gubben, som tituleradas mästerman, ja tror Mästermans i Kättla.

"Hemse med den mål ja ska gärna lära!"

Samme man, mista, att en dräng gömt en del, af medskickat ärmade kaftan en sten, Och sa, De persa som den ha kaftan sten fått den behålla

Detta efter min aldre Gustaf Adolf yrkesmannen Vg 71 Fiskgatan 5 Norrköping år 1920.

Em skräddare sa åt sin lärpojke att tänka tre gånger, innan han tar,

Skräddaren stack på knappen och vände sig, mot eldbrasan, och det gnagade, och anteckna sackan för skräddaren, som inte märkte detta.

Ja tänker, sa lärpojken, efter mästare minut, sa han ängå ja tänker, Ja tänker det, sa då skräddaren,

Ja tänker att mästers stack, halter på att brinna upp.

Så pojken, som tänkte tre gånger innan han tala.

Skräddaren sängstygn är åtnamn, på dåliga skräddare.

Efter dess, mästaren,

Em kunde i Hasselby storgården kallades för Pelle gaja, Och en arbetes i samma socken för Pelle nitar, Jöns i Ticken satt fick upfta åtnamn. Gotg.

Understruket har af arbetskamraterna
hört många dylika historier.
Om Ormen, att de kunna igen
falla, och är farligt att skada,
men icke få dock på en annan,
typ då kommunen skulle,
Om prästen att åtnjuta de ha
arving av, men som förfärdiger den
jag hava hört berättas, att på
en gård x var mycket rättrad.
En af dragarna dör dag
efter rättarna, men de äfriga
dragarna lät den vara i fred,
Selchasen får den dragg, som
dog efter rättarna, levandes ej
i fred utan sändergnagdes af
rättarna, eller snarare, som de
äfriga dragarna begravgnade på
sina gårdar, de gårdes ej.
Det hyckla ej, att de aldrig skadar
kyrkogården, eller begrafte plats.
Den rätt fientliga dragarens seldom
vardet som alltid hål sändergnagda.

1519
LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

En arbetskamrat Anderson,
trädgårdsdrängen vid Forsbrinkarberga.
(Hans arbetsgivare vänner Svartkapning)
anmälande, att på en bestämd,
att par dagar, och kom kl 11, fm,
Första dagen ascarna var vid
dennes gård, kördes de af en hjulspare-
-spark, Klockan 11, fm, och ascarna
kom, och spjärken kunde icke hålla
dem. Dagen därpå fick en äldre
karl köra dem, ville kl 11 och
ascarna kom till kyrkogården ändå
trots husbondens alla ansträngningar,
att hindra det.
Och så och det var dag.
Vad efterspåren på dessa gård
varifrån de försvann, till denna gård,
Upplystes det att, Ossfararen dän
brant dessa ascar. Och kl 11, var
dag åkt hem, för att göra i
ordning kunden åt ascarna, som
kl 12, jemte arbetsstyrkan hade
middag. Qvartal yttrandes, Svartkapning,

Prästarpe församling, en kvinna af
många, utaf de äldre ännu sjungen,
Fredrik Fängelström, prästen, att präster,
som återfinnes Prästarpe till
Blåkulla, och lika lätt kunna den,
som den regel så berättas, att
Prästen, och Kammarsyngefrun, som
återfinnes sin färd till Blåkulla
aftonen dagen, dagen göra 13 år,
att komma hem,
Magdalena Jonsson, flera sägen,
anmärkningsvärd i dessa anteckningar af
folkminnen, hemhörande i Vårköpings
socken 1888, och Östergötlands
uppvuxen där,
Vänd mer 10 års ålder, en
gammaldags berättare om Prästarpe fru,
och denne saken, att sedan Lukas
dennes mörka
där i det stattliga stället,
Blåkulla ingång, så att säger

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

så uppsade Lukas en lycka, det
stygnade mer Prästarpe fru,
Prästen tilltrodde mer af mystikerhet,
det en delgänsta slags uppe i prästens
hem äga, så hem [illegible] hjälp emägd,
utan hem hem först det
Kammarsyngefru misstycker,
Nedskrifnaren af detta har haft
förmånen Prästarpe församling se här,
(stämmen ordinarie för tvisten, och de
som rättvärdet säker en förklaring.)
En dag, gudsägandeförsäkring,
hörtfäres af ett tjenstfolk i
manskön mård prästen, och mördas.
Prästen är kammarsyngefrun, hvilken
hörter en tid, och så de hem
hem, så dukade den upp Blåkulla
historien, för att afhjälpa alla
misstankar om mord,
Detta hyckleri hon, i följe hennes ut
ut, att en hon dödsfall om
Prästarpe fru, utan förtalet tog mer
fäste i tiden, Prästarpe församling, hvarest fästet
dessa gestalt,

GEDIGITISERAD AV SVENSKA SLÄKTFORSKARE

~~Skaratorp~~ Ordstäf.

Snäll sjaar, Skam tar.

Tak gærele, sum Stalle sa.

Dé hätt barnay, näi en skickas dam åt,

~~Dé gått hytta~~, gär de åt kvarna.

En skolläsare Anderssum St yckenmis Vadmstad skrev, när Vaxtköpings herättade för skollarnes.

"Det, sum hade så gutt sum Svensyes tyckte en Vätgöte.

"Ther dä", sa forbat, sum hörde det,

"ja", sa Vestgötes, "Skunges sitter i flattet, liggen i flattet och äter flatt".

Ovanstående, ordstäf finns och, för Dä gåtes gat i ängarna, Och ~~en~~ ~~gästarpä~~ dräng-arna.

Dä är det ljusliy tid.

En tarspers, hvarken dä han vas nojat ofvercken, gå i ängen och hagen, och åfverlyckt yngen, afsagen stående ovanstående, kinn-

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

-ten, hvarken dä han vas nojat ofvercken, gå i ängen och hagen, och åfverlyckt yngen, afsagen stående ovanstående, kinn-

1 Maj 1926

Min mor, hvarken säga i dag, Nu gå nyjelln dä i mars.

I April, i marsch ihland April, i mis hvarken 1870 talet i Hvalby. April mars hvar förkommen vinter eller 5 sä after.

Det har förkommet i ehuru vidlyft att jag hört talas om, att Förkläsen har smusslats på falsk Förkläsen.

Långfredag eller Långfredag, har jag hört talas om, men inte after hört, att någon, fått eller sjunit någon, Fest tisdagshvallar, förekommer näst after sum efterträt, med nyjälk till.

Jakom Petersson, gårdskarl i ~~Ö~~ Ö, 1926, i samma gård som redaktionen af detta blad, Västra Boxgatan 5, Vaxtköping fick kännedom om i Vaxtköping född i Vaxtköping 1858, Ther nytt är kort tid vart med om i Vaxtköpings kvarn, att hörn det i lund från lindarna

I kungen kunna af två man, på
en stång sättas kungarne i en stång.

Petrarum kunde gått att Karl 15,
kunna till Norrköping, sjönägen
och som det möjligt, skulle kunna
inte vista det, att Karl 15
verkligen en gång sagt att den
kunnan skälsamde borgmästare
Grevenitz, af folket kallad Greta.

"Gra du på dej Greta!
kan vi ni i Norrköping!"

(Ehr Karl 15 inte sagt det, så
spridas folket emellertid, att kan
så gjort, och sägen är i mycket
mått Kungens hjärna och rätt att
upprätthålla, om än i förvrängd.

Som det dock kan vara.)

Karl 15 beredde, då han besökte
Norrköping, den i största glädje,
hvarje vid Karl 14 tillfällen, äfven
befintligt och kunskapsbaler, i en gång
inbjuda han till en enskild sammankomst
vid Norra Promenaden där den ena sidan

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

På tal om Karl 15, berättade professorinnan
bland annat, att vad det tvistade om
kungen, så talade mig i minnet
denna historia, som jag hörde som
barn, i Norrköping år 1870 talat.
(N. Norrköping 1/1 92 mit. säcker om Norrköping)

Karl 15 kom på visit
till Norrköping, och då hade
blivit så kungen vid kungens
och lagt att blicka åt kungen
att gå på.

"Kära vi några fattiga här i
stan," frågade Kungen, den
besökte borgmästaren.

"Ja, Ers Majestät, då finns vi väg
gu, nåd." "Ja, då kunde vi
gott de fattiga, ma då här hades"
s.a. kungen. Och sade på vidare,
så det att läsa blicket.
Nederbrunnen, var med en gång då
Oskar 2, besökte Norrköping.
Någon berättar professorinnan, på

Wid Husmodersbesvärs stadfästande, efter Konungens remiss, ända till Tryckfrihetsförordningens revision, har Justitiekanslersämbetet, efter att hava inhämtat Konungens Befallningshavandes i Skaraborgs län underdåniga förklaring, funnit skäligt att de besvärande Hemmansägarne, hvarförutom de redan förut blifvit tillagda, ytterligare böra tillerkännas 2 Tryckfrihetsförordningens 3 §:s 2 mom. förmån att för sig och sina hustrur begagna sig af Tryckfrihetsförordningens 1

mes gärdsfolket sig i något
avseende, och det var mitt på
dagen.
(Afsnittet är av Psykisk synpunkt intressant)

Trädgårdsmästare Ring-kvist,
Gärnitz och Enzian, St Johannis,
Markying. Han berättar följande
då han exercerade beväring,
på 1870 talet, Malmöregementet, Östersätt land.
Det hände sig, att Ringkvist
blifvit, förde af en kapten
i Generalstaben, Silfverstolpe,
Denne kapten var
mycket omtyckt, emedan af skrud
och fejkarna, och då de på
öfning kommo nära gränsen,
påkallade att få ha led mot
målet slut, så påkallade fejkarna
på Silfverstolpes kommando detta
mål sorg. Vid utmarschningen
då målet slöts, grät fejkarna, och
Silfverstolpe själf var rädd. Ett gossebarn

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Karl, Karlsson, gossen i Lantarbetare
Skyttegens samhälle, Borgs socken,
Wärmlands län och Kristinehamns närhet.
föddes 1870, är nästan helt och fullt
blind i Borgs socken, Värmland,
Om sjelfmord talet riktigt i
fantasi att själv dödsfallen, så
brukade han ej sluta, och sjelfmords
strängar till sig själf,
Till slut måste fiolen och strängarna från
honom,
Det påstods, att Anders till Palka,
skulle vara: "Sista Fan ta mig inte
än på 4 minuter."
Gossen Karlsson är född i Resselåsen
Borgs socken 1870, den födelse var
tvåsparr och redan tvåsparr i ett
annat torp Berget inom Hellings
gård i Borgs socken, och är tjenstgöraren.
Och Karlsson omtalade också,
att på 1870 talet vid Hellings gård
såg och hörde sker så dumskämtliga,

Det slut× si inköples av skiftes=
= maskin, som under skiftens resa
i gång samt och dag. 2 karlar
hyrdes åt att hantera, och likaså
flera par hästar, minst 2 par.
Ofta fort farande skars säcken
mitt itu, En gång var de 19 par
skördefolk ute på säcksfältet.
Det vanliga var 10 a 12 par.

Kvinnorna tog upp, som det
kallades (= band säcken i knäpparna)
och dessa, som det var knäppa,
satte i öppen ring (= skyl)
utan vete och korn× kramades
i vagn, (= kärnades på i jordes
medelsta stävar) och efter öppnes
dig, eller satte hett räkar.

Betongarbetet, förrättades efter.
Middagsmaten dagen× på eftermiddagen
var dessa mid Lärstad× i ett
stort magasin, där skeppare
eller gästgivaren satt på ett

LUNDS UNIVERSITETS FOTOMINNESARKIV

av bröder gjord, plattform i mitten,
och var en dansplats i ämnet ändan
av skogsriset. Hög stämning och
mycket folk, Karlarna rätte missma,
att ibland eller mat slutet av
den skildrade tid, slutet av 18 hundra=
=talet, Middagsmaten efter förrättades
dans mid Lärstad.

Lönsfredagspris hade Karlarna hört
talas om× men så efter sett× att många
fick ibland gå, Det skulle vara,
för att åtnjuta den, som fick två
hade smaka, hvar förrättes led på
karaset.

Vägarna, som litet, hade Karlarna
och systern Sofie, Karlarna, hört
talas om Wallmarden och förehade
tre att det var i lösen× något farligt
av personen anbemärkt.

Av gamla skiftesmaskiner, var numera
kvar, där de hamnat till, den fick på mästarens helg=dags
helg dagsnet runt i ängen skiftesvis,
på Ockarp mid Flyinge N, Flyinge, Örtagårdsmark

Karl Edlund, f. hustru,
Mathilda Edlund, (född Paar) med
dennes minderårige son, f. Edlund, gift
född i Berslev, att till hemmande
Barnet stadsman i Östergötland,
Edlund född 1869, f. Mars 1862,
med hemort i Ystads Församlings,
med S:t Jakobs Lagsaga, Malmöhus,
f. d. Edlund, Pappersbruksarbetare.

Hustrun Edlunds Far är med ett
helt år sjuk i en mycket försvagad
hjernsjukdom, och af denna orsak
Barnen Seth med Fadersinne
sjuk, hustrun, som Edlunds Mor,
god hjelp i sin svåra omständer
sjukdom, så att till f. med
en Vårdsam med stadsman, sjuk
skuttsen, hemme, mycken, hem från
stadsman, så han med hus hemma
med mjöl f. andra livsförnödenheter
så att familjen kunde lefva
under husfaderns långa sjukdom.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Sist men ej minst af fadrens tillhörde Barnen
omförmäles, endast ett mycket dyrt
af Barnen Seth, som fått betyget af
Fru Mathilda Edlund, f. d. vara hans inte
(Fru Edlund hänvisade vederbörligen till
Fattigförsörjnings rätt rumsligen lefnad,
(förut medlem i föregående anteckningar.))
Edlund som förut lemnat medlemsbok,
anmärkade nu, att han hört eller förut
i dessa anteckningar medlem historien,
om mannen, som hittade en gammal
öfverrocksfickan gripna på stallbroarens ägor
hvilket tvingades för att hitta det
igen f. d. han hans mäd tillhörige skulle
återvinnas till gripnan, men andra tvingades
i skogen märkte,
Edlund anmärkade också, att en gång,
som gick i skogen, hittade ett gammalt
gripskaft f. d. satte sig hemma det
till märke, men kunde aldrig
återfinna hemma f. d. gripskaft.
Edlunds egna Fader, gick i

Nelsereens skog är gång, och transporterade hörb, i ett gruvskåp överförskrivning. Gruvskåpet är skolmed tåkta med stachar, pristas det, att fabrikant skall primitiv gruvdrift redan tidigt, har skatt i statistiska byrå tabellen,)

Enda fallen transporter i gruvan och kom fick lemna sin bänga, i stället, men kan kunde ej mäjsel sin återfinna platsen,

Enligt en artikeln, skall Russlen gruppen vara förbilädet, men ej upptäckta, eller återfunnen gruppen, skall vara högarstall.

Att förnya en Orm, med en hybrid, anhåll sä, att munnen öppnas, hålla denna öppen, och så skall lägga mues, har varit x och vid är, ett annat rätt för återhållig manlig person att på hanchet. Ormen smutsar af svavel och kommer till slut. kvittat af flera personer.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Om ormar pristas det också, att ju fler man slår, ju fler får man se,

Om tistlar, hur förut mycket, dessa gärna äta, Nordén, till Docent vid Lyckan, 1923 - 1924.

En person sade nägonsdags uppe vid avenfallet i Ylexan vara ute, och person dalter, som var afrunda uppe på fjället, som var afrunda uppe,

Då person kom in, så dalterna: "Vi fick en Fleichig med Gevärsall i år", Då förstod Landsgymnasi-person, att dalterna menade på flattet, och så är i franstiden af den kvättat.

Omdraken i Jolen har vänlan Jolet, utan de två ormarna dra fäda till kanen, och i Jolen tåkna kris och skilda ormar kom försvas huvudsilfver, enligt folktro.

Erik Brandström, arbetare vid Ladby salfit f. beib, tillkänis Jolmens brukes och Jonkärkes skolbarns skrivlinge vaken

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Född 1884, i Högestads Dagsmärke
Emeby slag, C Emeby socken Skaraborgs
och Kristianstads i denna högsätt, som
han först efter Fadern Gr Anders, Fadern
arbetare vid Ringstad gård, och kommer
af traditens förhållanden.
(Detta Ringstad är det ställe på
vars ägor, gamla uppteckningar af en
gammal gårdel, som många numera,
vill göra till Edelsas Ringstad)

Brandstrum berättade,
Brännerska slog, pintair[?] klit här i Orten,
har stått vid Brännikers i Smedlingarna.
Vid gillerstillfället nedanför Tarsklint
såg folk förr vattnet, spöken och syner,
(Tarsklint är en berg-topp och fornlämning
av Saga säges i Brödsgraf den ofta dansa)

Ett fruntimmer, som bor
Edbrinsta, såg åtmer Lida gård,
en ridande karl i luften, med
hunden. Det var Odens jakt.
Allt samt där, sker och ses i vreden,
vattnet, förklarade Brandstrum, som
själf icke trodde på något sånt där,
men antydde, att i hans barndom
de gamla ofta talade om dylikandes
mellanvärldslighet de sett och hört, på
mötterna. Barnen blef nyfikna där
och knappast torde gå ut, som det
blef mörkt.

Fadern till Brandstrum, som ute och
sköt en hare blef hört i Fotmärken
till, En sex med en gång, som
hade en råd lupen på huvudet,
följde honom, fadern, ett långt stycke,
och då han upphörde, upphörde en och grät
och rå.

En gubbe, som bet människans, brukade
tillmäta bilads för skottare.
En skottargubbe skottade på ett
ställe där i trakten, människan kom
gående och sade något, Och bladet
som gå ner stacket i skottgravet.
"Gussei dig djefvel," sa då skottaren,

stack brisaren i jaucken, ch den i stickspret pi stakt ljuset igen, ach me kom klockat rimmande,

stått pi stumpiken, som skadat vis, ch åfvan gitt att stämma klack mick lämning eller maigat icke ytor mickt, hack Brandstäm hätt talas om.

Si vent vom i bärgen af detter sekel, fans en gubbe, i Ö Emeby, som en tidigare gramm tut Brandstäm antitacke fär en Hyrda, som klef armbitten. Denne gubbe kästi en kär eller kemmägdig åfver kyrkan, som inneköll.

Stått gesus gick pi en väg ch klef armbitten, Saldus mindes i Brandstäm, hur det var, men anteglingen var det mycket om mod gesus sade ch gjorde.

Hyrden klef kurj ch grannen kom sjelf omtalat det för Brandstäm.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

I Ladugården mick Ringstad fann tröden ch förra ladugården säg fula tomtar,

En gubbe, som kallades lille gubben, rådde tomtarne eller mäjligen rät, Han kallade i Kvarnängen, ch inne i backgarn, så lille gubben trygg, ty som allting helgade stå säga, så sägande det i "gubben gå upp".

Då gubben var kommen ch skulle gå upp tidigare än vanligt, så mick tänkt upptäcka mingstick kanske det på fönstret, ch så i "gubben gå upp".

Gubben skulle kugga med i pärstugan dag * men gick tut pärstun ch sa, att det gick så, för skogen var full mickt tomtar, "Jakt i dä tomtar i skogen" sa prästen, men lille gubben kärgade tala om för Öfverenget, ch allihanda märes, ch ceteras bibler ch andra böcker, så prästen klef mäkta af högmod.

(lille gubben kvadde på naturmäres ch dylikt)

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Een annan gammal tull Brändstens
kuckt som 12 års tjenat i Lärmstorp
och blef mästan blind,
Han sökte läkares i stadens närhet
men utan resultat,
Barnen, hvars husbonde, tog sig
honom med sig till Wästergötland,
uller Wing i kärleksfullhet, och denna
tittade på ögonen och så
Sjö starren han ute,
utan sin hon fram i ögonen,
Och sedan hennes en sallnad, att stryka
på ögonen och rycka dagen derpå
sig han bättre,
Om Fabrikör Doktor Lärmberg,
som en gång i förra århundradet äst
Ringstad gamla gård,
men utan riksdagsman, kuckt
Brändstens ät skulligt att berätta,
Doktor Lärmberg ägde Ringstad,
Grimstad, och stångenäs i Östergötland
då förre i Ö Emtby, samt en mäktig

kg i järnvägen, och så väl hälsa skall för
honom, Österberg anses Brändstens vara
den för mycket förtroende, den att
alla stal och bedrog den godhjertade
Doktorn, som faktiskt trodde folk om
gott,
Rättaren hr Pahlen, och denne, som
han sedt förmycken av arbetarna,
lät dem arbeta hur lätt de ville,
De, som kade ärende, måtte ej mödo,
matten i ordning, då de sig Lärmbergs
kammare denne trodde de ej vetta
eller också att de vill sig mål
matten för de vore svetta, och då
de arbetarna begärde högre arbetspenning
så bemötte den ofta genast.
Arbetsstyrkan inkluserar förutom betjäningen
för herrskapet Lärmberg, uppsåg de
mid Ringstad till 15 pigor, 14 drängar
som kade maten i kökat, 4 skorstens
tvaspersdrängar stallare, och dejfalk,
en arkärd arbetsstyrka! lät vara att de
kade tenkomskinner så fans.

Så länge Brandstrum, som här
varit mycket uppskattad, då fadern arbetat
vid Risinge, Brandstrums nu döda
mor anhållit för medhjälparen af detta
för att skattlägga år sen, att Fru Matilda
Lönnberg, förut skattes från Risinge,
af sin mor en gång uppmanats att
skjuta "Kära Hanna" om skattens,
Fru Lönnberg "ja kära ej lidi fattig".

En torpare Pettersson uppe i
Kolmården, hade berättat mig, att
Lönnberg, genast af tycka hästen som
arbetare, som begärde hög betalning
för sådana, som mer fått godtgörelse
för, Stenpåttans arbetade högst halfva
dagsverk, och tjente en 10 a 15 kr
om dagen, är för den tiden verkligt
förtjenst,

Skolan har jag hört om en per dag
dikesgräfvare, som tjente en 10 a 12 kr
att denne person då, då han visste
att Lönnberg med sin tidigare

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

mera gynnsamma, att gräfde allt med hans
arbetare, men sedan lade sig att reflektera,
Någon person, en mindre på, att denne
gräfvare tjente för mycket, men
Lönnberg sa, En sådan arbetare, som han,
har tjena, som är så tidigt uppe,

Alla gamla, som känna dessa tider,
prisa herrskapet Lönnbergs, men alla
anteckna de hos gudstjänsten, de bäst
på insigt i fattiga skattet,
alla stad, säges det. Och samt
därtill barnsligen hans häst befrämjade,
på och förmiddagen.

Fru skattada Lönnbergs skrof, med
allmogen kallas Wikingadrägter,
historiska runnor, som de fornfida
Wikingarna i dessa trakter, särskilt
stenkummen i Risinge vid Ekens.

Herrskapet Lönnbergs namn är
namn Wikingaskeppsnämn, stavinstavad Ens.
Och skatten för icke Ofant dig gärna
som om Lönnbergs skapnet är, det är för
mörka i tiden, Gustaf Jahnsons

Ord med dubbel konsonant

Genom konsonantförlängning skiljer man åt ord som annars skulle bli lika, t.ex. *mätta* av *mata*, *sätter* av *säter*, *bäddar* av *bädar*, *fälla* av *fala*, *kulle* av *kule*, *hatten* av *haten*, *sitter* av *siter*, *kommer* av *komer*, *kappa* av *kapa*, *ritten* av *riten*, *sitta* av *sita*, *hatten* av *haten*, *kommer* av *komer*, *kappa* av *kapa*, *ritten* av *riten*, *sitta* av *sita*.

Konsonantförlängning används också för att skilja ord som annars skulle bli lika, t.ex. *mätta* av *mata*, *sätter* av *säter*, *bäddar* av *bädar*, *fälla* av *fala*, *kulle* av *kule*, *hatten* av *haten*, *sitter* av *siter*, *kommer* av *komer*, *kappa* av *kapa*, *ritten* av *riten*, *sitta* av *sita*.

Konsonantförlängning används också för att skilja ord som annars skulle bli lika, t.ex. *mätta* av *mata*, *sätter* av *säter*, *bäddar* av *bädar*, *fälla* av *fala*, *kulle* av *kule*, *hatten* av *haten*, *sitter* av *siter*, *kommer* av *komer*, *kappa* av *kapa*, *ritten* av *riten*, *sitta* av *sita*.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Konsonantförlängning används också för att skilja ord som annars skulle bli lika, t.ex. *mätta* av *mata*, *sätter* av *säter*, *bäddar* av *bädar*, *fälla* av *fala*, *kulle* av *kule*, *hatten* av *haten*, *sitter* av *siter*, *kommer* av *komer*, *kappa* av *kapa*, *ritten* av *riten*, *sitta* av *sita*.

Konsonantförlängning används också för att skilja ord som annars skulle bli lika, t.ex. *mätta* av *mata*, *sätter* av *säter*, *bäddar* av *bädar*, *fälla* av *fala*, *kulle* av *kule*, *hatten* av *haten*, *sitter* av *siter*, *kommer* av *komer*, *kappa* av *kapa*, *ritten* av *riten*, *sitta* av *sita*.

Konsonantförlängning används också för att skilja ord som annars skulle bli lika, t.ex. *mätta* av *mata*, *sätter* av *säter*, *bäddar* av *bädar*, *fälla* av *fala*, *kulle* av *kule*, *hatten* av *haten*, *sitter* av *siter*, *kommer* av *komer*, *kappa* av *kapa*, *ritten* av *riten*, *sitta* av *sita*.

Och de sär tist, ifatt nägat är i alag
ten. i landsgärden.

Att buckarna, som en likhärsta stad
på, då likat fuchs kemmifrån till
buerkagärdes, Kullsbo, nästa Bengtsas
mycket mål, men chrimat icke kärt,
att man benkade gå efter kistan
mäd en Eldbrand. "Nu då natt nä,
så na då för mintö," sa Bengtsas,

Wid Gyselä i Yndby sicken,
vars andra Bengtsas Knudbystad, en
sättare Nilsson, Kullud tuppgårds
Olsmoen sättare vid Borgsalen i
Borgs sucken, en myckapad gärd.
Borgs gamla ägare, Utaf Grashandlare
Anstan Aclén i Norrköping, som
kärstamman från Gisslö, Se mer äs
dud, ålsmen sättare Nilsson dud.)

Dessa Nilsons berättade oss
vis upp af en tanta, så här,
ja kan si gick i Salmsta mällsbag
(mällsbag = hage, sällsynt Se besynnerligt
namn på en litus hage)

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

si vi kasen ja upp, = sig upp. Se dä
satt en litus grä, efjesnel, i hagen,
som sprang undan då ja gick åter te.

Nilsson var alemhet åpnerstygad
om att kasa sig en tanta.

Wid Lissmetorpa brink i Se ruckens
sig fort spärken, men en gang var
spärkerist skällsons knep.

Vägra ung dansmen, tag ett hjul, som
vinden mäd kalm, tre ekrena,
och kalmen indränkte mäd tjära.

Och en mörk kväll, då mycket
folk åkte kem från stacken, tag
chefen gretakelmakare och anständ
hjulet och lät det trissa, backen
med. De åkende folket förskräkte
för det kemmande hjulet, och trodde
det var spärkerier.

Bengtsas var mäd på ett
trecksgesställage i Rönå socken.
Gyselman Pelle Pers, i Rönå,
var mäd och spela. På morgon

Å ja, nu gulden lätt fulla å
lätsa Pelle Tues,
"Nu ska dus spela Nöjspolkan"
sa gubben. Pelle spelar dus
polkan, som allmänna kallas Nöjspolkan,
alla gubbar, gamman, Bengt som själf,
å alt med allvarsamhet mer, dansar,
å hundra dar sitter stilla, så
uppspelta blef de uf musikens
allvar, inget i gammal dansade,
å de dansade hundra slutar, å
Pelle slutar spela,
Bengt som själf mäd å dansa,

Pelle sjöng mäd sina
musikanter, och andra av
Sälle Tues, ta mes inte av, tät
mig ljuva å stämningsfulla.
Ja tar dig', ja tar dig', å så vidare.
Pelle spelte dansen fulla, andast
då han var fall = dansken
ej ebsent. (Andras ansigte skrynkligt)
(Hvad Bengt är för tok för Hvad Pelle dansar, som
hvarde på samma ställe, fäst i dans skrynkligt är anstalad)
sid 66.

KUNGL. UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Vid Sätrastad i en hage är en
berg, som folksägen pärtär, att en
prins med häst hoppat med å
dermed sat. Det skall ha skett
i stycken, som stod i samband
med Brämalla slag.
Stenkistan omtalas på en gammal
sang, som är i mycken, pärtär bokat.
Ovant om här är gammal
tradition, eller en förklaringssägen
om med på samma skrapet är.
Runinskriften, antar jag, är
talsätt å icke knuten om
någon prins. Bengt har jag sett
dansat

En person jaktar jaktsamma, bildad ibland
för han sa jag är inte, ibland
pärtad att säga mer förstår av, men
ser på någon stund mer på en mycket
av det slaget, eller jag säg den
förstår av jag är så i det hänseendet
och har inte sitt någon mer sen, så jaktar
klint av nickhalsar, Gotlandsmarsen, som kände personligen
jaktar skriven, då i Lärsen på skotti 20 kil lusat i Burgs socken

gjakem Eriksson, sent bruksarb. lösenhetsägare, Katrineholms Wärmeverk St gjakemes Församling.
född 1858 i Lillkyrka socken, sådes om Rasen, och åsnen vuxet omständ mid Löpstad.
Husstrua, skrin från Lillkyrka, och bröder bott i dessa socken, under sin ungdomstid. berättade
Åren 1864 var ett svårt nödår, Rasen hölls på att svälta om åsnen mid Vårskörden, och på ängarna i Lillkyrka socken, fiskades det året mödet gott resultat.
En gyttekäg (= stor käg) är i Lillkyrka, på denna käg resten alldeles ovanstående stång, dessutom och lekten, i och lekar, och denna fästkrona och på denna käg åsnen andra ändar än alldeles ovanstående. Denna stora käg kallas för Hägen, och i den skall flera

(Anmärkning. skrin är denna käg af ovanstående.)

1519 KUNGL. UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

stångändar ligga begrafna, i vindarna i garn, gärdsfiskar, och på stället kunna ryska dubbelkäg, dubbelkäg då den ryska, kunna gärna de dessutom så mycket, att de ej kan skötas, och ryssarna, måste fiskas, fyckas åsnen i och strängarna afskäras,
Ryssarna och Finnen Eriksson, hade dock alldeles ryssen i vuxet mödet omständ,
(Eriksson hade, kört forbus om ålderstigen, då han på Tuna skötte sockens ur kyrkan, på kunna i Stjernarp, och denna skötte sönder kasarna, för kunna i Tuna.
(Jordet medlad ägdes, af mig, i början af år 1926, och då berättad af Edvard gjakemsson)
Finnen Eriksson, som också är från Lillkyrka, tjenade som 10 à 12 års ha är gammal dräng, Ryss, som också var fiskare, Då Ryss om vårtiden för att fiska, så hörde flickorna mödet,

(Finnen Eriksson)

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

fås nöjes skull, och en gång, då de var ute och fiskade, Och Per hade lyster× och klass, så kom en båt med en fiskare i, också med klass.

Per Eerikson sig det tydligt, och sa till Per, i "se där kommer en båt", "Tyst flicka", sa Per, Båten for förby där, "sjön" sa det, och det var Stjernarpsfiskare

Stjernarpsfiskare sägen hade Per Eerikson hört i förr;

En fiskare med Stjernarp, hade kommit med sjövatt× men fick där för alldeles giftet sig.

Så skulle han göra det i alla fall, men då han fiskade till sitt eget bröllop, stod sjövatt kvar, ty han kom alldeles tillbaka.

I andra varianter är det så sjelfva bröllopet, som sjövatt kommer, och tar vid brudgum, fiskaren.

Per och Per Eerikson hade flera gånger mött varann ett klass, när på Bresens fors af Ån var, Det är Stjernarpsfiskare, och han kallas, Per Stjärnbäck.

På marsch vidare, af Rasen, i Klåhera, på Rundstarps ägor har en trädgårdsbo, och i Haherget, närheten af Tingsta tegelbruk har en annan, Haherggubbar, (för icke förmycket med Gottlands Haherggubbar inom hvar man är bekantskap, Haherggubbsägen till Barnen) Denna Haherggubbe, berättade klåra på i Snaderberget i Lillhagshe, och en hörn till Per, också bredt× och stort Lund, på stad, att han, Lund, berättade då på sin Haherggubbe hans äfven sjön, återtagligen tjugade Lund, så Per Eerikson, mer Lund, som mer hörn till Per Eerikson (för mig) bistående, Per, berättade det samma så här,

Haherggubben måtte på skulle

kans kans te Yaherset. ete dä
gasele mej dissamma, fär us sän
dä ateiches kunne ju ha mätt
äker, mår ja sudden äfner,
ete dä ni nu inte kunnet reste
gubben pisej, och fär kansa mej,
hälf kans inte in i kerge, sä
dä kunka efter.
Lund antuckte äfnen, att kans, Lund,
kunkade få önska sig något, utaf
Yaherg gubben fär sianna kesnär.
En gadda önskade kans sig.
Y, ett är allasanna. Och kans fick
mätt fult af mej 2 tum kägst
kinga allasanna, ett, äfn allasanna
fick så mej, anade ej Lund.
Kans Eankans, antag, att Lund,
kans kyssde dess kistaries,
eller att i Yaherset nära
Jänsta tiggbunk, merkligen fanns
en trattgubbe, tradde allmänt,
Ber och Lund nej, eller mycket knektar.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Yherskapet Eankans, kunde ju kunnat
mäta Läfstad i Finnstad sudan, Östergötland,
och kunde tro de mänliga sägnerna
om detta slott, kun gubbkallarna ligger
under stora gärden, och när slottet kramas
tredje gången, då kunna det mäta
gubbkallarnas guld, upplysa sen igen.
Dessutom kunde de kunnat, (de kunde
i slutet af fäs inbunden mäta Läfsta)
att en mit gestalt, yngsta Brita,
kunkar gå i slottet, en gammal
tvätt stumma, berättade, att kans läs
en natt, och mägna kans och
stafsjunde fäcket om kransa, stumma
stumma mände på sig och sig upp,
och då var det yngsta Brita, som
med stumman försvann.
Ett rum, kunde sjäfva rummet, uta slottet,
Ber i detta rum, kans man tydligt
kära kans, Lillie, Läfsta slotts
upplysgas, gå och stäter mäta
sett trädsen. I Lillie kunde merkligen träden,

Digitaliserad av Riksantikvarieämbetet 2010

Thorbjörn Eriksson kunde icke till
Persens mord, i Persen ögonblick eller kunde
ett tag i Löfstad, utan stannade de i dessa
nejder inflyttade, af Löfstadiska och Falbygdens
Per Eriksson kunde kort att komma
skuld har en skäl grät yttrat

Olika, mindre af Falbygden.

Oframmanade Per Eriksson från Lillbyarna
kunde kort, att sjöarna fann, och de
likmedde ett framträder, samt att
namnligt backsjöarna kunde skilnad,
mans på dag i, och vad det som en
sjödjurk,
Nedskrivarna kunna, Edvard johansson
flera gånger, förut anmärkt, kunde kort
att samtycka sin en klockhuvud,
dag i Gistads socken är Östergötland
på gården, nyttes snarta kvinnan
förspända en snäcka.
Detta kunna dock, många sjöjungfrur kan
finnas ut, men de vara hallucinationer,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Alla kunna Edvard johanssons Hustru
Klara, född i Kristina socken 1872,
kunde sina ögon igen en spöjungfrun,
Per Blixt, dessa gamman, men
dessförtid för sina samma spökdamman,
och spökde samt framtiden för en
nyttes till Per johanssons,
Per Blixt kunde gå ät Kvinnegården
och sjö sig, och fick mjöl och annat
i köpmedelsmån mål sig hem,
utan kunde alldeles gå förbi en
häst mid vägen, (Omist om kamrat
eller något sällskap.) Utan att kunna
gå kunna och kunna Tacka, mån,
Han kunde själf dessa för
Per johansson, är inga, och mycket, att
kunna kunna ej förbi kvinnan utan
att kunna Tacka, mån,
Utan andra skrivelsen Per johansson,
kunna utan mindre förbi, Dock säg
Klara johansson, född Trogsell, själf,
kunna Grefsen på Gerstorp,

(sedermera excellens Douglas) inte
fick sin vederkort att gå förbi
häxen, ehuru det egentligen var god
ryttare,
Något ovanligt var det mål i häxen,
vadå Ylleen yttrade, som klöstret
sig, fast jag ej di, ellen vågar
annars gärna sig något anmärkt.

Den Wärmländska pliktförsakningen
berättat af Medförfarens Fresén
och innehållande Edelmod yttrande,
Fabriksarbetare, född i Jämtland 1873,
i sin Ungdom lantarbetare, bosatt
Wägsgatan 12, Arbetarebostaden hvarifrån
Wad Jämtland i Christad
var det Bemärkningsförsakning,
och pojken var fullt och klöstret.
En lärosman Gram, som var
högkalt, sa åt pojken: "Gå in
somn ja gärn," (ovanligt var det
insyftning ordet för försakning)
Ylleen pojkskarlen gerade väg-

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

högkalt, och en högkalt lärosman,
kom nära en högkalt trappa.

En pojke gerade sig där mot
en försakningsförsättning och blef
förkallad, men i dörren mot utgående
möttade den kom till honom,
"Ät ni glas, för ni dagg!"
"Ja", sa pojken, som glömde sig
alls där blef kom ehr förkallad.

En bitus, som tål kryssa,
men absolutist nichs fegt,
är skadt att excessa, men var rädd
att bli förkallad.
Och för att visa mot motståndet
sin stora rysligt, så hyrdade han
in i dörröppningen, = ruskade sig
in som ett bjäst,
"Herrarne, där trodde herrarne var
galna och förkallade honom genast.
Pojken protesterade, men det hjälpte
ej. Och sådan blef mot sin
vilja en hemföring Underkänd, som
icke afsåg inträffa, men hos inträffat.

Berättelse af folkminne.

Berättaren är uppvuxen, så skall
det berättas i minnet efterät, är folkminne,
Uppskrift Eskilstuna Kulturarkiv
Västermanland Östra Torshälla Kvarteret
Sadeln, (så förfarande) att berättaren det
är och minnet skall uppvuxen dagen
går det ingenting, men berättaren det skillande
det både det rätt i minnet,

Går man berätt sig är bra att
minnet ett klädesplagg, afsnitt,
ty då kittar man rätt.

Om en mycket gammal, döende person,
förtäljer med klockan är, så måste dette
tydas på, att han med eller ännu mellan
mot sin förestående död, så mot
mera, han länge stod han han kvar,
och sätter i samband, med den af
minnet, ehuru ej alla, af människan omkringliggande
skarin, som att allt är förut bestämt.

Om fogeln, tittar in genom fönstret
eller en döende ligger, så säges det de
närstående utom. = närstående han död.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Säges, om flickan, som tramspredd på
berättat, för att han icke mått matten
sina ben, så gäcka med gossen, till
straff därför, berättat i medelhavsmanen,
hemmahörande, 1870 talet i W Hasby, Östergötland.

Skämtsamma historier, af min aldre,
En flicka omtalade för mig, att
hennes flickans fästman, åtföranledat henne,
att ge bröd åt flatt, så flickan,
Flatt skall det säga, att förlägga
sig mot morgonen,
En tid efteråt nu då barn, att de
flickan skulle dricka, förgjorde han
sin matmark, om han skulle sätta fram
dyngan ute, förlägga mot stallbarnen = flatu.

En flicka, hemma hos
Stockholms i Gnest, att skulle stela
sitt, Så berättade han för sin
matmor, att här ju säg en påse,
som låg efter, dragspelsgossen, och hon
knäppte så mycket, den gång som
då nu, dansa han åt.

Gustaf Johansson, född 1842, i W Hasby.
Antecknad 1926, W 9 t Benjamin † Skänkning.

Enkefru, Johanna Renell,
lägenhetsinnehavare Wennigstad, Wemmenäs
S:t Johannes församling, född 1844,
i Barnaby, Norrl., fadern bonde
Fru Renell bodde i Barnaby,
till 22 års ålder, då hon gifte sig,
först denna sin födelseort,

Ett genomsnittligt kroppsarbete,
det vara, en synnerligen stadig
begåvning, för kroppsarbete, hade
varit i hög, då hade medelmåttig.
15 skott lyssnade upp i luften
och 14 nådde i genomsnitt,
Efter begåvningen var knektarna,
inbjudna till Barnaby för Bagård
då husmodern i en närbelägen by,
Offiserarnas, i en annan,

Knektarna nådde sig hem,
Fru Renells far lyssnade sig ett
stycke, efter afskedstagandet,
Knektarna var anmodade, med
begåvningar, då en del brådskade,

brukade 2 knektar gå för tåget,
i Ytterfarna.

Vår huvudmåltid var vid, men god
husmanskost, potatis då vid, gärna
kappar, ren, färsk potatis, kokades,
stektes och blandades med vätt
ett utmärkt gott maträtt, delikatess.

Det var brukligt, att en nyvigd
kvinna bodde in i staden, då fick
äfven en brädd för bordet, ty
då skulle hon trösta.
Då en nygift man för första gången
nyåtkades, skulle den, som nyåtkade,
ha en lätt stöt på sig, ten en mål,
då i nygiftståfvan skulle vara
huvudet en lätt stöt.
Julaftons på 12:e på dagen skulle
julbordet intå dukat, på
middagen åts fisk då gått.
Julaftons åt möjligt, åtte man
till kyrkan, då bodde stora
klocka mitt sig. Det sägs tätligt

att, sade fru Renell, att se de
många åkarna med sina hästar
och stora hjälteförklaringen, ty då var
det många minstar,
Ändelagen och pojkarna och hjälpte
varandra, så gärna så många,
äfven kärnden, kunde så med
julkalas hål, med dans och lekar
julaftonen kl 12 på dagen, skulle,
mattan och med vara inkvart för
hela helgen,
Det dukade julbordet fick stå,
ehuru, så fylt för stås, helgen äfven,
och af julbrödet gömdes något
och gafs kreaturen på våren,
Juldagen, skulle
man icke spinna hälmar, och
Juldagsdagen var mycket
att stänga spjället för
Julmedsängen, och att Påskhärsingen
fick i luften, stadde folket.
Fru Renells lyss efter, sakta

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

i regel icke de gamla berättade
att spjället skulle stängas Juldagsdag
för Julmedsängen var han mycket
Vid att barnen födelse, skulle
elden i spisen hållas brinnande
ända till det dopets, som alltid
skedde i kyrkan inte samma
och minsta, och så där en attedag
efter det barnet föddes,
För att hålla elden oeftersatt brinnande
så hade man till sidans fullt skaffat
sig granna vedklubbar, att elden med,
Elden skyddade barnet mot trull,
Som traditionen, hade Fru Renell
hört i sin barndom, att i äldre
tider, halm utbreddes på
golvet julhelgen, i likhet att
trösk på äldre tider var
benäget, utan man strödde sin
sand, som fick ligga till
Det talades om trull, och
barnstagningshistorier, så förra tider,

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

dan inser dä nyligen hände,

Ett liv kullades Upförsett.
vid detta leg hände dock i
Fru Renells bemärkelse att man hände
husförhållanden, men icke hände på
tag på Karna, förrän dagen därpå

Vid begravningen, hvilkens
de klockor som kistan stod på
i den aflidnes hem. Vid framkörsten
till begravningen, stälde den där
på ett par klackar, och då kistan
bars till graven, gick klockaren
före och sjöng, och åtnjöt de
klockar, som kistan stod på, på
begravningen, hvilkens.

Själfpillingen begrus nära om
begynnen i stället, och kistan
fick täckas åter med mycket.

Fru Renell har själf sett en
sådan begravning, där kön vänt
efter sedvänjan, och kistan
vänt rätt, i en vanlig sandkista.

Eller, kanske, icke att kära sant,
— jord eller dessa å.

Jes lig i Bo nämnt nämnt
anlitat en dräng, som redan hejdt
själfmord på stad, att han hände i
dunna lig, ansvaran som af vanligt
Och så hände flera' men alltid undant
en i taget, allthis två på en gång.

Fru Renells far, då han hemsade
knäckt ben, hände i dunna lig
samma, med han hejgagde att nyss
hem, och dunna samma dej dottern
gahamma, när Fru Renell, sjuk.

Han hände då i ett rum intet
att 'en nacker sång.
Och en annan gång hände han det skrapa
ute på gården. Han trätte att ch
ser en likprusian.

Fru Renell försäkrade, att hon var
vid hvad sorg, nacker, (Apoll onz)
berätt, och en gång hände den nacken
sången, och en annan gång sej lik=
=prusian. (Att den, hvad sandan, berättelsen
här vilka fick hade hallucinationer, är
anledning, än mig emotsäga.)

Baran på Bag' Hamiltons
åkte åt kyrkan efter spann med
endast 2 hästar, den ena före den
andra. Om midden fick karans
betjent lägga en fäll + i karans
kärk + i kyrkan.
Arbetsticken var 5 fm, till 8 e m,
med raster. Drängarna dagsverks =
= dräng + fick på kemmifrån 8 fm
(detta gäller vanmarticken). De gick
och sjöng + på morgonen, då de
gick till arbetet + och kom + å en
korg eller påse, fått på gygen,
sin matsäck + samt hade en kruka
mjölk i handen.
Den dräng som fann fram med
gärden, den de hade vänt sin
mat mintarticken.
Skiernu hade skurfri. Drängarna
gjorde sig kostickan = krysset
som bestod af fyrmalts slipsten
och smörj bredt på en trästicka,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Denna påmetning + fick tarkarna endast
en mindre tick, och det smälta smöret
samman hölls skjortermassan, så att påtäcks
kostickan erhölls.
Husfrun höll i ordningen alltså saken,
Den natten, som Fru Renälls fru tillbaka,
hade 8 länder, som tvenne hade
husförhöret hos sig, således med 8 ägg i
denna rätt. Till husförhörens + hörde karans
på 'sina katekesstycken,
Efter husförhöret + gjorde ett kalas,
för grändarna och närmast inbjudna,
och tjenstfolket och likställda,
bjöds i ett annat rum + på smörgås
och dricka,
Husfrun hörsdagen, afslöts med dans och
lekar af ungdomen, Och prästen berömde
sången + med kalaset slut; "Nu är de
lärt ja ser mej' af, så ungdomen
får rara sig." Således förtjänt ock
prästen + litet munter efter husförhöret.
Och Husfrun, var entyckt af folket.

Fru Rinell, berättade att om
vårarna och sommarna medhjälpte utom som
förskaffade sjuka rådsjuka hus djuren,
men gick dessa tjänar, framemot
en sill, i Ba socken dörfer.
Alla klagade dock om ett tillfälle
medel eller utom att medhjälpa av sin
avdelat hus inom distriktet, ja
sina kor en annan avsevärt inkomst
i bräcka klagade då i Skärkind
socken i Östergötland fanns det nog 1840 talet.
Om husförhör, försäljer att de gick
sina kistor något avsevärt.
Jag kände en gång, som gjorde det.

Om tändsticker berättade
Fru Rinell, att hennes man, köpte
en hunt smaskelsticker och dessa,
fick icke barnen röra, utan hans
maktens hade dem inlåsta.
Jag vet så stål och försäkre,
och glädde till mig det nästa.
som möjligt berörde i gossen.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1519

I Ba socken liksom i Östergötsocknarna,
hyste barnarna på hemmadagarna och
kvinnorna, när, då hyrde bröderna pigorna
samman, som fru Rinell från Ba
en mycket andra personer, har berättat.

Fru Rinell, född 1849 i Ba socken
berättade och dess systrar, omtalade, att
på ett sätt vara Kristusdagen
var och de därför mycket spinnerier,
och trallerier. Men på ett annat sätt
att så, minnes Kristusdagen nu.
I Ba socken, förekom hos många,
att aftonen och morgonklockorna klistes.
"en riktig husandakt", sa fru Rinell.

Men mera sammanhängande på
att de utkommande lekelserna, 1850 talet,
och genomgående det, berättade i Skärkinds socken,
jag säg på 1890 talet en gubbe
i mörkret av dörröppningen ensamt hus
sändag läsa ett stycke ur bibeln,
Gubben var, icke militär, i medelmening,
att vara bibel spänd = bibelkunnig,
omdöme som en bonde fått. Genom gubbens

Johan Eriksson, fd. trädgårdsmästare
Skrädder St Johannes Församling,
född samma ställe 1840. Är lätt
dövx hela sitt liv. Kärrtorp, der
han en tid var trädgårdsmästare, lisser
i närheten. Herättucke,
Dagpenningar i Eriksson anseddes,
när 1/4 av dagen för minsters och
1/4, 25 år, av dagen för sommaren.
Med Kärrtorp (Karnaretorp på kartan)
liksom andra ställen vägs genast med
lik, och plogarna, var af trä
med järnskärl. En skjutpråsa,
som dock med Kärrtorp,
(Skjutpråsa, kärra på 2 hjul är kärl utan
dun, hvar att kasta skjutpråsa här med)
I Eriksson Garnelens fick han
liksom nyckeln x granannan sändag
så åt kyrkan, det var fadern
mycket vägx med.
Eriksson hade hört talas om rön,
och antalade att falla trädde sig.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

ha blifvit gamtkramade. Gamlan
var aflidna människor, De mätte
man med utsträckt hand på
tre ställen, om dumm var kortare
än den andra.
Så hälsade husbackar, vänn
Kärrtorp, Gamla Ö vägen säger att
förr Värkläpning, han åtminstone, de
personn blifvit afsättad, i närheten
af, han det Styf, hade gått
falska förmäningar och blif hängd.

Johan, Pettersson, Halstanudde, i
Tingstads socken, som lisser emellan
vår och Sädeskörning, lantarbetare
ett tag lantbrukare, född 1873 i
Grogts socken, Östergötland Ö skärgård.
Fadern ett tag statare med Fäselnik.
Med Fäselnik, med
Valkmarsnikmaskinen, skall förnn
nedgrävda kopparkittlar eller
kållar af koppar, så annat
(Fäselnik är ett sade)

i säsen ch sjökrasnäs. Men
hur det nän nistä sj Pettersson,
Mannikens kar en målnad.
Det är denna, som säj, att en
5 minuter före en person ankommer,
man tycker sig höra denna persons,
Men denna målnad är alltid stark,
kos alika personer. Pettersons
kar nu, en gramme, Wiktors synkonen,
som det tydligt kärs' nästan
förut, innan kon kommer' likväl
kar kommit.

(Det är målnaden' Och detta, att
mennisken kar en målnad' som
orsakas, förbrukt' ch i nästa fall,
tex då en död uppenbarar sig.
Detär målnaden, som visar sig i
är en mensklig kropp' uppenbarligen
förut, Målnaden är, liksom
en fimare = eterisk kropp, en
afbild af fysiska kroppen, ch går
före denna, och då den syntes, är kon
denna, egentligt ankommen)

FOLKMINNESARKIV

Pettersons kund kört taxa en rag
Och då kon som mig dräng tjenade
i Skönberga socken, skulle kon tidigt
nästa morgon, en gång ut i stallet
och sicka opp sin häskullen.
Wid kon återkomst kuckar till skullen
så ramslade en nit katt, som
låg kapkon per, med. Pettersons
säg efter, att det var en naturlig
katt, som kunde inte se någon
Och det var mig rätt.
Nästa morgon fann en nit katt på
sängen mer denna låg inne hos
mattan, försökande mat maderna, då
Pettersons på dagen omtalade, att
kon sett en nit katt ramla med
från häskullen.
Mattmaderna sa att det var nä i stallet,
Och förklarade för Pettersons, att
det var kon, att kon inte då
genast omtalat sin kattsyn i
stallet, som ej vaget kräg för kennes
om kon den genast omtalat.

Pethrum, kunde tul säga om
den Guldmunj, som ligger i de
gål i Wangsmassen, en masse
i närheten af Enegån, en inegå
sådes som värkäping.
(Anmärkning Traktens äldre befolkning)
Guldmunjen skulle tas upp
en gång, ett par tusen Alnar,
sattes får, då under thystnad
skulle mungen, kärns in i
Tingstad kyrka,
Då de var i kyrkdörren med
mungen, bröt thystnaden, af en
person, och mungen tillbaka åt
morgon igen.
Men en dit af tjuvstaingen var
inne i kyrkan och den blef kvar,
och af detta gick är Tingstad
kyrka gjord.
Så säga säger i Brålunda,
af dem har Anders, Per de
många Guldmunjskistorierna, i
Vårkäpingsbygden är anteckna.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Anna, Anders dotter, lantarbetare hos,
född 1884 i Ö Ryds socken, Östergötland,
en tid bott i Gärdeby socken men nu
i vinter 1926 kommen till Tingstad,
äger af odlingsgärdet i Tingstad socken,
odlingsgärdet är beläget mot Enegån.
Anders kunde mål till historien
om Pustarsjö prost Olaus skall ha
bott på Ericsberg i Södermanland, men
då det Pustarsjö, men också
äga Bjärbrink i Ö Ryds socken,
Visan och säga om Pustarsjö prost
kunde Anders inga till.
Om Rålunda, på Bjärbrink kunde
Anders bara, att han var i
Turkiet som fånge, där fick hyssa
hennes fri, så Anders sade,
att denne Turkiska flicka följa
med till Sverige,
På Rålunda kom hon till Bjärbrink
men hon dåligt skuldes, och in
till fosdens hustru så lad om

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

matthemaster, men fick till svar,
"Tiggare och landstrykare
ta vi ej emot".
"Ej mej' mycklare, till stora
byggnings sej har jag husrum
sjelf", sa dä Rålunda,
Fogden var ett stort och
hustrun sticker hud till hamns,
att Rålunda är kundmannen.
Fogden, som ick kunde redamera,
för sin förmultning x utan hade
stulet, begick dä sjelfmord
i Ytterhogdal, Gärdsby,
än trott hade stenhuggen hårt,
och i dotta berg är också malm.

Rålunda var en Karolin
och min mormor Kristina Charlotta,
född Jonsson, i Skarsjö socken 1845,
och också hatt i kontakt af denna socken,
att Ö Ryd och Gärdsby sinsemellan
att i Östergötland, kunde säga
om Rålunda så här, Rålunda är fäigen
hos Wallström, som har rensper
och mörkerkatten som en hund, men
förlorar dotter mörkerkatten han gör åtnes
rinnande mattes, nemligen sjöret.
En flicka, som het Stenina, (Boyska 222)
hjelper Rålunda och säger andra att
flyg, Wallströms efter, stenen
fäigas, men Snörskarna rörde
sig åtnes ett rinnande mattes.
Klockmannen till Björkvik, i
Ö Ryd, Östergötland, gör Rålunda så
till en gumman, som anstalter att de
på gården, är alla kontrakt af den
gryniga fogden, och att deras mätta
kärre är död i kriget.
Rålunda, som är dåligt belädd, frågas
gumman, om han tror att det går
för sig att få låna hus på
gården men gumman sär,
"Ej inte te fogden, han slår er".
Rålunda gör till fogden bestad,

her am husarna, espnins af fargelens
husballerska, och då han vid
gått fort mes hennes fasching
och skall christna till hennes mäd
sin stora kåpp
Då tar Rälands frans en fis
orchan, som han har, och misar
fasching. Sedan her an mäd och
fan flyttar dagen derpå.
Rälands sifter sig mäd en
stenn' mer glänser alldeles stenn
i Turket, som Turken mag.
finste till dock sa, min dar.
Och hälf en sad husbands.
Säjer am Räland, han jag
fortat an säns medelat.
Enn eder fult historiska Rälands
se trägårds litteratur.

Att säna gärdesgård kallas att
Klättsna, de upritt stående stärnen för
Stafner medgarna, som an mäcks fris,
för Kenck, då de befaret ankudna stafnerna
och trinnet är det mest stalda verket.

1913 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Att snäcka kant sig + vara
vid än att mittnes gatt am folkets
mad, som en förskräcklig myck-
mad, som en förskräcklig myck-
Ommände stenet stenbrunn entedely
att i Gärdeby sockna + vara en gubbe,
som aflagt folk vittnesed.
Då gubben kunde dödas valtes,
och han fram det sin förstert +
till det andra i sin stuga + att
tittade ut, tikans han mäntat
stegor.
Och då han gå ja backe gå upps,
så låg han och skrek,
"Du får 5 ta mej än".
Det är en vanlig förklaring,
sa stenet stenbrunn att de, som
prata kant sig, har svårt för att dö.
Då å gått mej, sa han som
svar kant sig, är ett ordstäf.
Derimot anses i flertalet fall
och + svarsdanmar + vanlig alldeles
menings + som riktigt artigt, om än fult.
Vissa grupper + skiljer mycket på, som icke svär,
ehuru synonyma.

Att göra gärdesgård, kallas för att Hägna.

Virket i gärdesgården kallas timmer och i de då gärdesgårdar för tiderna stod med stått, men numera tiderna mästadels i sms med stående.

(##### ##### se nedanstående)

De upprätt stående stolparna, kallas stafvar, och förs kanske timret fast i stafvarna medelst vidjor, som ibland ock i dag som kallades att kasa vejer.

De vidjor, hvarå fått sin fasta, säkra klyfhållning de två, mot emot varandra stående stafvarna, och timmen på dessa klyfhållning, skrå fått vigat att anlita på.

De, kallas den Yttersta och Största Orden, Hank och Stör.

De två i gavlen som stafvar medsättes i kallas hät,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Redskapet, som dessa gärdesgårdar med, för hättning eller hättspett.

(Den för tiden använda stälträdet i stället för vidjor, åfven ersätter gärdesgårdarne af lätt eller trädstängsel.)

Att fälla som gamla gärdesgårdar, är ett arbetsrikt, ty stafvarna rotade nere i jordbrynet, och att hyttes de 3 i tal. (gärdesgårdar användes) så fått gärdesgården ansvall.

Ingångsplatsen tid en hage, kallas för Le eller Letsål, som betydde, att den hade gärdesgården, ärgas åt vidare, så genomfart beredes.

Grind, en dessa anordning, i mekanisk afseende gestaltning.

Förr i tiden var mer gärdesgårdar än nu, synnerligen sich kärnen förena på gärdena, där så skräd fans, och måste stängas inne på respektive hemmaker. A gärdet af gärdesgårdar och hinna någonsin och på så det ställes gärdesgårdar på innan

sidorna. Ofta, i kulturbygder där diverse
gårdsgårdsinhägnader nås för gatan.
Wall, där gårdsmuren menas,
är det samma som häckvärnade murar.
Naturlig mullig är äng och hårdvallad
är fast naturlig äng, således gångar.
Hårdvallsbäck är bäck från en
fast naturlig äng.
Inskärningen menas mäst mellan två resta,
där häckvärnade dörrar markera.
Det förstnämnda, varmed här och vid
henvändas, kallas häckvärna = häckvärnade
Sätra eller häcksätra är på Östgötaspråk
den stack, som sätt efter skogsrens-
ningen lämnas i, för att ensam vara stående
Där är = en stor stack, som
här tillvaron såsom bon lämnas i och får
vinterförvaring av icke, plats som
bevaras ännu nu.
Häckvallen, är häcksättningsplats i en lägenhet
afsedd på djurens plats. Ett dylikt är
Skullen ha varit vacker, och då ha
blivit e backe afsedd. Gustaf Johansson i

1519
LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Anders Pettersson, Hassmyra backstuga,
Vårdkåsens, Lunde i den södra förstad,
född 1856 i Rinkabyns socken, Östergötland,
fd lantarbetare. Pettersson har
fått lämnat uppgifter + att omkring
nu 1926, att han först omtalas,
att ännu en ha kulspade, en hört
det ny eller dylikt, så brukade
det kanske på fönster eller dörr,
där likbegängelsetåtare, klockringare
eller husfolk bodde, det är te.
Ordmannen hade drabbat åtskilliga
år, men då är lärare upplevt historien
av Pettersson.

Läsning på en sjöar, så gammal,
som sedvänjet i Ryssland, är då
han minnas tror han är hemma.
Högtidsdrycken vid kyrkbesök Christmette,
berättade om han sig minns, sedan i
Tånnarbo kyrkbacke tystnar minst
mäst psalmsång, och sedan skrika till.

Werck upp che sins sofver
och stort upp frem de dödes
så mercker Kristus dig upplysandes.
Efter sin död.

En sucpic prost + sloy med
mäd sina upplärdes, att hon
tre sänger × i predikan × skulle
hyssa på minner,
Då prästen kom upp på predikan=
=stolen började konen sin predikan
med att sägas "Hys, Hys, Hys, ej
sådana tankar, i edra hjertan!"
och predikade så emot × Onda tankar,
Prästen namn nedet.
Det var ett stort oväder, på
Örtagårdsklåtten, och emellan Kumla
(Hjortad) och Linköpings × kördes
ett par herrar från Stockholm ×
fast sig i en mäcklösa,
Dagen förut hade Bellman,
essä kört fast sig × och taget
sin tillflykt × till en gård med

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

några och blifvit anmodad att resa
Då Bellman sig herrarna, som hade
kördt igen, stråk han sig tillrätta,
mäd det han tycktes sig passa, så
han sig anstående att
Herrarna hade tagit sin tillflykt till
samma gård och blef anmodade samma
gång som Bellman,
Då herrarna kom in i rummet, så
Bellman × mäd förstånd rådt,
"Ha i mäd!" "Ha får vänja, sa
herran, "Framsasserna nedtyd", sa Bellman,
och då herrarna sig det anstående
använde, så tracka de, att Bellman
vore en medsmittad person,
Och tänker sig Bellman i gården, Utan
i Hjortäcket × att igen, och mäd var
mäcka, ta sig fram till Linköping,
Der × efter oväder upphörande, kom
så Bellman in till dans × med stora mening
och igenkänlig × Och sa mäd ypperan rätt
som ute på landgården, Ha i mäck

gerså då nu de, som vanligt ass,
att gå ass ut i ett sånt gyrås
se då herre åt Bellman:
Ha ni trott, att då nu de
se har ni väg stanna på gårdar.
Eftr, en arbetskarat P. Andersson.

Ingen är så dålig, som då han sjelfer
sig, och ingen så bra, som då han dår.
En partis Smålänning gerna.
Ertgåte Gud ske lof.
Skräddaren handlanden Wärner Malmström
Norrköping berättade, år 1912,
en historia om en Smålänning
som dog, och Pastor sa i sitt
likfal, Ofrin skuna vara himmel
hans alldeles igen.
En bekant till, Smålänningen sa
då åt prästen. Himmel ja
herrn, gått, så kommer han igen
tig han trifs inte i himlen.
Detta är inte en pik, åt Smålänningen utan
en pik åt en viss avlidens person, begåvad på
vägen och att smålänningen och ett gehmmung

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Får i tiden, då lysningen utlyses,
fick kantorskarna lösa inventet för
prästen, så han skulle bedöma deras
lämplighet.
En gång minst skulle då, det hände sig
så åt brygkarn och kärna sin egen lysning.
Det ansågs, att de passade med sin
profession, då det hörde till
åkerbrukets förr ett par,
Brudgummen klädde i regel i sitt pung
och då han åkte från sitt hem
till Brudens hem, Bröllopsgården, så
kallades detta förrätten.
Men förhållandena ansåg nogare.
Vägarna var i regel i brygkarn, så
var åkerredet i mat så dryga för
farmen tiden brudföljen.
Att gå och se bruden var ett folknöje,
Brudparet måste vara sig i att nå fort.
Var det märkt, måste fyra hästar
eller hallen i intet brudpar. Skulle
skåta ske till brudparets ära.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Axel Blom, hattare, Ärnestad (Östra gärdet) 1 st yngste son, Nordköping, född i Ärnestad socken, Östergötland, 1871, äfven som barn bott i Gammalkil, m f sockens, i Östergötland, fordom ock rättare, hemstad,

Lökåsinge, skall ha sökt under tid Norrköpings socken, till mägra högst stoppa, som finns i dessa trakter,

Lillingshultsbacken i närheten af lilla Ysehult i Tjelmo socken, norra Östergötland, tanken de äkande ock stannar ute, ty där har ju massor snögrisar ankring ärket, ock kyrkan lossnade ock föll af.

I Gammalkils socken, hörde Odins yakt, är gammal skogsarbetare, sade vis ha sett den ock talade dram i skogsarbetaryakten skulle där klimjakten, ock skogsarbetaren, som ock sett den, sade ock var ett fruntimmer, med svart hängande hår förut, röda kläder med hängande tunga, ock sist en svart hatt.

Gemenskapsagen var med den bok, känd i socknen, (särskilt på litteraturområdet) ock ha ju sagt, att Gemenen var försvunnet i Klingatan enligt Blom, som där var en skolpojke, (Gemenskapsagen att Gemenen rotts i samband med Odins jakt, har ju alldeles klart sig Utan försvunnet är ett trull, som Odin ryggar. Troligtvis har någon Gemenskapsdrag, talat Klingjakten som Klingjakten, ock en Klingd, förekommer i Gemenskapsagen, ja Gemenen själf × finns bland skogen som ett djur, som ock Blom minns, enligt den af föräldrarna ägda och förkunnar bruket. Åsen i W Klingby, som Gemenskapsagen känd, bland andra af medskrivaren ellers) (Gemenskapsagen är från Västergötland.)

Märka, kristbrudden, hörde denne
Odins yrkt, att hade ett rist
eistrik åtnes ett berg, att Gärdy
Gudbrandens språng, förti detta berg,
så rådde man de att så se yakttes.

Lussia skulle man så
upp tidigt på morgon, ty elgest
blef man lat att sömnig hela året
till nästa Lussiadag.

De dödu fira yulatta kl 12, julmatten.
sig man väjen kumdlös inne i rummet
julaftonen, så skulle denna dö,
innan nästa jul, att lifvet om
ifall man hade Gus fördt hela
julmatten väsent af dem slaktade,

Päskharen hattes på folk
i Päsktiden som skämt,

Långfredagsris sades, Blomm eller
(sälades än ni om åtnes i Tebberstad socken
det Blum är född att man sina lifes)
brukade man Långfredagsmorgon gå
Blum ett slätt slag af ett pis

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Långfredagen skulle man äta ärter, och
icke myältkmat, ty då skulle man
få snattas om man åt myältkmat.

Långfredag skulle man akta sig att
sticka mål mäjet, som att säg, sticka
stenen på, eller dylikt, ty då stack
man Gesus.

Päskhäxingarna fär till Blåkulla, då
kom igen Päskaftonen, Då skulle
djefvulen stämma före sabbatsgång.

Widan före Päsk skulle man gå spisvarm
Blum säjs en sång, hur
Lärkbäjens ett par Yngelingar, under
Päsktiden, i sängs fästa en kubbål
på ett fruntimmer,

Enligt min åsikt skola Päskhäxingarna ställa
af Djefvulskyrkogården, att stänka dem för nästa
Önskande sig så länge från Gud, min denne
ställa från klackarna, ställ Päskhäxingarna red
på stafvar, kvastar, ringspjut, att dylikt till
Skam, så länge af vår allmänhet vänta vår

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Jochum Bergman, Ramsberg, länsmästare
i Stjernstad socken, Westerbottens
byggnadsinrättning, f timmerman
född 1864 i samma socken, bondson
och i sin ungdom lantarbetare

I Ramsbergs, samt är
strax intill Ramsberg, har en
gotte bott, och hans stol synes
än uppe i berget, där en stor

Ett berudjur, likt bergtagna
i detta berg, och man känner
en hyperb klocka och ringde uppe i
berget,

Då öppnade sig berget, och de
så ringklockorna i "den ena ni
ringa ut af sjuttan" utan då
slöt sig berget igen.

Ett par frun stammar och 12 st mal
på några Öster om berget, och
säg en trädstamp med 2 nita
hästar för, kanske älvorna, och
naturligt nog kunde det ej vara,

(Om bergtagningshistorierna på
Kalmården se Sagen Skogen i Bråbygden,
den äldre, Ramsbergsrest omtalas, såsom källa)

I Fredriks socken på
Kalmården, finns en gudstjänst i de
stade den med bergtagen, efter den
kunde gå en person tiga och samsen
för i en sjö, som heter Gullsmansjön
(Se denna Gullsmanshistoria i Sagen Skogen i Bråbygden)

Österut stacken på de
samla Krappa, eller Bergs är stugarna,
således Bergsgärdstacken, den stulna
Krappåsen, kallades åsen, med
Bergsmon, för Grötstacken, ty då
den upptogs på stacken, så med-
följande arbetarna med grät.

Bergsmon sägs som hans yrke
i åttan, som han beskrev som ett slags
forskare. Han klok gumman i Stjernstads,
som det då kallades, fattighus, skulle
hetta Hanna. Gumman mätte med
sina fingrar storlek på stenen.

tag och hört pinnas av en
kvast, kastade dem pinnen
Bergmans mille minnas de var tre,
Mattsals åsnor arnen pöi Hemsan,
och Spattade.
Då kreaturs blef sjuka, hört man,
åsnen dun, emot, Bergmans kunde
ej säga om Mattsals eller emot
Hagsfällningen = om Rasset låg.
Wesslet var för i
mången bachgärden. De dyrs, som
neslarna ej kunde äga, gnagde
de rasset af, Och Bergmans
trodde, att neslarna var den
Mare, som ehlend sades red dyren
I Bergmans ängden, hade man
åsnen sätt till skyttshuck, men han
visste, att det fanns tiden,
då hälften af sidenjärden låg
i träde. Det var för att de
hade för litet mäd gödsel, ty Bergmans
och många derlös träde så mycket mer.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Skratt, eller kreaturs sjukdom, nyttnades
då de blef upbunden) kommunde i
mångahanda trodde falk, exercitus.
Gästgivaren i Flakerstad på
Yttre Industri var stundom att
kastrera tjurar, eller attrid innan
han företog sig operationen, så sade
han också, Bergmans säga det gäller en sång,
tag en stor på marken, klar den
mycket och så fackla den igen på marken.
Då Bergmans var unga, så
tjuvade han i Dagsleys acker, som
då gränsade till Stegerstads Blanden
han. Tjuvade han dagg, och en morgon,
då Bergmans han att i stallet, låg
tre galtsteinar upbrutna. Galtsnet
var af mellersta, vilkas like man en
gång. Stallet var aldrig, på natten,
så man kunde hålet finna ha brutet
upp stenarna, utan hålet tydde det,
att Bergmans ej hållet magt, ty
blandens tänder, så att trycktes ur Bergmans
upbrutet stenarna

Bergman ville trots att han Bonden
sent dock, ogerna Rätt, ty Skälen
kände Bergman väl till, och det
syntes, att han sin, som man så
själf sagt stället ordentligt,
men i verkligheten sedes så,
endast han så

Bergman sedt han en rent af
antinskaplig förklaring, som jag
själf i mycket accepterar, och
själf önskar han sagt en längre
nemligen att nemligen Uppsala studenter,
hemligen med inom sig han klarsett,
och trots sig han sett sedes, men
denne Kallbrecianer är fortfarande arrakter
tillo, tänker tankeväga eller tänkeväga
Detter, som så är att tänkeväga, dock i
viss mån, förnekat Bergmans som
hände Falkberg, men och Upsala förestämningen

Bergmans, hustrus, anförade, att
en person hände att sig

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

att Falkberg, hade sig med en flick
och ogerna dräcker, och hade fått spela
dräckpenkar, att på skämt,
Säger om generalsockens skamskare,
hände icke, Flickaspet Bergman till,
utan Fru Bergman utmärkt väl
till Pärterspelen säger och minns,
Denne berättelse jag är så väl
bekanter, så säger § behöfver upprepas
Då den säger minns mig väl
att hände af herrar Falkbrännarskare,
Fru Bergman förmälning, som
omkring Skam äfven präster, men
kommer jag sen kommer kom från
till Blekhulla
Då Skam denna mord Pastorn från, som
denne är sin ring och lemnar sin
handmer jag sprej Ringen är så fort så
den kommer (kort äfven af min alder)
Särskild dramatisk är denna säger då
Herpern skall själf stärsta Ekan i
skogen, och då chefer hyckas, kommer

kunskunde mål kramm fara, som
ober elaka kärlingen hefalt.
Jmeer de Snarte sås dår, dei
kramar pei Eker tås unat i
gainelhålet upp tel stora gärden.

(Bergman som essenent
benäming, anterade, att de mycket
kunskade spranga pei skacker, adle
möjliga visar se Bergman.)

I ädre tieder fick vid
lysning at tagande kunskapsexamen
läsa, eller vise sin kunskapligt
får prästen, se pro Bergman
som anterade, att gamla gubbar
och gummor dei förädlbrenna spelpin
i knelt tick eller knuckl. kunskade
läsa kramar läsa.

---

ellis alabrar kastar, tatolj' ser kas
se rädna gummor, och skulle kåra
ej läsa, De kunde i Nöja kåstamentet,
och der stod det skrapatamaiden,
Folkets sei i ordet fort mig.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Och gamma skrik tel, ser de i flicka
dei stär, vässa pei tampen.

En gamma skulle examineras af
Pastorn ot Bramma kyrkoherde i
Skärkind, Östergötland, ungefär som
kan dugde tel läsa kara läsa.

Det gick kunskligt för gamman att
läsa, ei Doktorn sa i "de kan ju ej läsa,
"Jo" dår kan ju mig, se gamman,
kara dei inte å nägra kratiske
ord, (meningen var några ord)
Min mor föddes i Skärkind 1845,
men e nicken inskränkande kas en
gamman, som kunde kunna läsa,
Och redan en kunden tid, fick kan
och systern läsa för informatorn
pei Skärtinge, kas kunna Yttingspast,
som dei cigde Skärtinge i Skärkind
ej vårskuld kärmin, men ej var regel
men nägon fick skola gå kan ordnig i.
Min Far skrivat sig i Folkskolan,
Egentl. Johansson Wigt Persgatan 5 a Norrköping
1926, föddes i W ysby 1842, 27/12.

Om man mått mäd upptecknat, skall man ej bli gift det året. Det är i skogs gulfuret, då man inträder i ett gifvet, så blir man i det gift det året, numera, nytt skämt att bryta.

Att flickan plocka blåbär på prästkragen får att utrönna, vilket namn, eller att taluda namnen, de skall bli gifta mäd, är mentligt.

Eller som Lars Larsdotter förekom åtminstone de i min barndom 1840 talet att man plockade blåmihlad för att se, i vilken vanig man skulle äkta i, då man stod bruden. Det var en flickalek,

Tärkranz, kanet, dyng, mang, kärnmjölk de, och plockade blåmihlad kalf sista blicket dyng, mang, ja, då fick flickan nyget bättre äkta som bruden.

Tänga i mät = dra nata, var en lek, i småskolan,

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

i W Husby socken i Östergötland,
Dricel pojkarna tag i en lång kedja
hand i hand i varandra, sjunde flickorna
och bedyra sinsemellan, att man
fram, så till slut flickorna man,
fångade i en ring af pojkar,
Sista paret att bekäs ackri,
eller ärtskällen
Om bruden är i mycket gråtmulla, gråter
hon eller ohyfsat, skall det betyda dödfall
Blir det i högra handen så
betyder det kärt handtag, efter vår
Blir man sämnis, stannar före
en persons hemkomst, som kommer till en,
Då skall denne, persons bli rik.
I Östra Husby socken, på 1850, talet
slut eller 1860 talet hängen i Hallbygden
dansbrunde på en gård 3 pojkar,
Brant, Anckarsvärd, De dansade
och dans på för dyrt mattes alla tre
för medlidsamde liten upptog upprop
dem och sa, "pojkar är i ögon".

Yllerdalen, vara allmänna samtalsämnet
en tid där i Hermansbult trakten
i sachnen. Och Falk och Larsens
föräldrar påminde sig, att på
våren alla af Larsen planterat
vara sin Arnesbärsbuske, men
pojkarnas dag, alla tre deras
buskar endast flickans befale
Det betydde mig något,
se sedan efter omständigheterna
gummorna i trakten. Det var
mig ett tecken på, att pojkarna
skulle då, och flickan mysteriet lösa
Efter allt att döma, mildras
föräldrar, att han, då mig flickan
lockade i trakten,
Hallelujasång vaxa sidan i Skärstad
Östergötland. Och var är säkert
där, att Falk Ungarna haft ett skatt
på zaxbacken vore mig sjön.
Det ruinen verkligen finns, och både
Hermansbult och Yllerdalen ha varit

Folkminnesgårds

allmänna samtalsämnet
allmänligen är ett skattligt af Ejder
säkert och säkert af min aldre,
anstalt i förgrämde anstalningen
eller åtnjöts ämnen för samvetsångest
och falsktrakteringen skulle

1519
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Ty Skärstads sachen vara dalen, som
i min aldre barndom, för hans bland i vara
dalen af sachnen till 11 års ålder och i den
sådan dalen, på Hermansbult ägare
Längsbrotts Carlbacka sachen till 14 år ålder
född 1845,) en god betjent Lidmans
som för hjärtdalen innehade ett ställe,
Och som fått det af sin husbonde,
en Officer som Lidmans då dennes
betjent, medlet hjälpet på i krigs
Af tackamhet för betjentens af sin
herrs Officers, hjärtlig beundringsätt
till sin lägenhet.
En gammal gubbe, ett tag kämpe gubbe
Ingenmekt mästare, hade varit
lantmätare, och möjligen huvudet, tag

hus hade gått i elementarhistorien
så det stod upp på skarna.
Då Yngsjöherdarne Tack, samt min
afskedsprediken i Skärkinds gamla kyrka
så sa hus i dessa tackramsorden
and till Lång:
"Yksa tack, du gamla Lång, för
alla klandiga steg, du tagit för
vänt land,
Till yttra kyrka, rikliga Tack,
ekka and "Yksa tack i gamla
murar, för varje gudstjänst i denna
mitt tala (Skärkinds gamla kyrka)
tradition i min ätts hemland an
Tacks afskedsprediken, i gamla kyrkan
som hallats, 15 a 20 år förut.
Skärkinds socken hade tur att
på 18 hundratalet ha tre duktiga präster
efter varandra Tack, Anders Branzell
som min farfar gick ut läste för, och
denne sade, Anders Branzell är skenet
skall ansagestallas, ynglingen Skärås
liksom bekräftaren, som prästen har ofvanet
sockenen att namna i

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Sven Svensson, lägenhetsägare i
Liljestad, Sylten, Dt sockenens Norrkjög
född i Kvidinge socken på Västkustbanedet
1855. Fadern torpare, Svensson själf
en tid tjenat i Ö Byds socken hos
präster, och handlare. berättade,
Ö Byds prästgård har Rösle,
och ligger i skogen, men prästen hade
och hus gården Berga nära kyrkan
till Prästgård, och detta hade på,
att Rålamb på Björkvik hade
till präster, då han bodde i Rösle,
och hade att bricka, "Bricka har
jag ej", sa prästen, "därtill är jag för
fattig, men ett ålt skall jag hjelpa
på".
"Jag skall ge dig, så du har råd
att hålla dig mätt bricka," sa
Rålamb då till prästen, och
skänkte Berga, som då hörde till
Björkvik, till prästgård, och
därför, blef ägaren till Björkvik,
patronus = fick hålla präst i socknen.

Svärsons, hade hört talas om rå-
i Lackgärdan och om hexeri,
men sjelf icke set något.
"Det berättas", sa Svärsson, "att om
man natteticl slöjer sig, =
=(slöjer, ont medel, eller kalik)
uppe på en häxkulle, så kan
man få en Ärfitt"
En gumma bosatt vid stadan af
Lida gård, i St Jakobs socken,
Pettersson, har berättat Svärsson,
att, då hon, Pettersson, var vid Lida,
alldrig fick tändas ljus i stallet,
men måtte repslet eller ljus,
och det vara rätt, tradde Pettersson,
Får i tiden, då man
par livet, skulle man vid
afsändes från hemmet icke titta
sig tillbaks.
Att en person har Wålmue,
och det är så stadgat från urtid,
hade Svärsson hört omtalas.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Svärsons Far, torpare i Kuddby socken,
berättade stampen till att på trappan
samt mystier sig, då han kom hem,
Och en 15 a 10 eller 5 minuter innan,
han kom hem, hörde denne far
fordom så karakteristiska stampning
och omtumling ute på trappan,
Detta hände dagligen återkommande,
och sades det, att Fadern hade stark
Wålmue,
Svärs Svärssons dotter, en ung flicka
omtalade, att hon hört fadern,
såsom Svärsson, komma i stallet,
och så hon hon så vaket då,
samt hört honom klampa ikring,
och så någon gammets, då hon tillbaka
sat. (Det är något jord till
lägenheten Liljestad och Svärsson, hon
hört, dotterns husbonde för fadern.)
Anmärkning Detta om Wålmue och
Fädehud borde allvarsamt upptagas
af den Psykiska forskningen,
Undersökningen, men hon verkar dt. 2

Då Rålunds kom hem från Turkiet, till Björkvik, gick han åt till fogdens hustrus och bad om hennes. Detta nekades, efter som Rålunds var dåligt klädd.

Då gick Rålunds till en arbetare på gården, vilkens hustru tog emot honom, och af denne fick han veta om förhållandena på gården. Att rättegången var Rålunds väste ingen, utan på morgonen klädde sig Rålunds bättre och gick upp till fogdens på, och bad om nyckarna till stora byggningen.

Denna förstod då, att det var Rålunds, som fogdens hållet för dåd och trodde, att de skulle komma hemåt, hvar de vilde vid Björkvik, och skickade bud till en man, som var i Norrköping, att Rålunds var kommen hemåt. Bandet mötte fogden på Hyltinge gärde i N Ysby.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

och fogden, som hade stulet och hade reclamin, skrät sig, då bucket omtalat, att Rålunds var kommen.

Trädgårdsmästare Per Andersson, Lattorp, Hyltebo G:t socken och härad, född i Lammhult, Skåne, 1863, men redan några år varit trädgårdsmästare först i Linköping och sedan i Norrköpingstrakten, Andersson, följa intervju af gammal folkbok, minnes hur, att i Skåne, och i hans hemort, omtalats Björkhästen, som hade två till och med hört, men nu, då de tagit af honom hemmedlingret, gått i gång.

En gång i Tåsinge hustrus på Lunds Domkyrkogård, stannade gå och skulle försöka i Skåne ännu. Anderssons hustru, född i Skåne socken, Östergötland, på 1860 talet, hade hört, att i Skåne man hade en gång, på kyrkogårds trappan åt kreaturen att gå åfter, då man skapte mat på vägen.

Ulrika Swensson, Ulrikaberta.
Länsmanshustru Sidvalla Sydtuna St Johannes
Nerkeping, född i Arboga stadens
Swealands, socken den Januari 1841,
dör 1872. Hennes i Stockholm.

Ulrika Swensson, själf nyss
i mycket annorlunda förhållanden
men kärt anförtrodd åt Swensson, som
nyss mycket, Sin bodde i
Norrköping, Hennes ord, en
man dödd genast, man anförtrodd för
Fröken Swensson, att då
hon familje flyttade till ett
ställe i Ö Sturby, Wärmland,
så var det alldeles tyst, att
husfrun, i denna inflyttade familj
födde ett barn, som var idiot.

Ordnen till att misstanke
angående bodde man vara att
en förgående ägare gått något med
gården, = gått något tyst.
Ingående grannes, ehuru det hände varan

HELSINGFORS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

I Eckerö träffades i Swinhult skall man
skärtorsdagen, till att möta upp
skärstenen, av Ulrika Swensson, för
att se efter, om någon förändring
skulle den, (Ulrika Swensson hade
dock undan innanför att hastigt till, att
själf ej direkt kände till i mycket.)

Ulrika Swensson nyss var
hos en kund vara i Eckerö,
och då en bekännare för förut
gående sköna upp
af sig själfva, tyckte det.

Flickan, som förut någon förut
om sitt, hade 14 dagar förut varit
på besök i denna kundgård, och sade
vid afskedet: "om 14 dagar kommer
jag igen."

Barnen nu, då gårdsbalkat inte
kunde begripa, hur dessa ord
upp af sig själfva: "Dessa går inte,
upp af sig själfva mer nu." Hon mente,
att flickan stått på bar dörd, i gården,
då hennes knapp förde förut.

Försök till förklaring af
sk. direkt förnimmelse, af Sct Yohannes,
Att en person kan se 5 à 10 minuter
innan han kommer hem, antyder sk
allmänt så vidt att man måste ligga därunder
"Han har stark Wälmod"
sägs folket, och med Wälmod
menas något skrymtigt i person
skaffenhet eller en storsint drag, som
här betyder en kraftig gestalt, med
en starkare förmåga. Translation
skulle vara - starkt drag.
Ja, Gustaf Adolf Yohannes,
för min del inbillar, att någon
förställning, varunder ligger något
slags här förklaring att -?
Först här skenbarligen en mera
yttre skrymtig, ett läge, de dagliga,
eller med mera handlas Yttre- och
Öfvermedvetande.
Det är antagligen att förklara
skenbarligen Energi- och tanke
mängden, eller Strålandet.

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Denna strålning eller om det är mängden,
är ett slags radiamängd, fast i stil
annan mängdingestalt, men i alla fall
något i sin tråd liknande slags
skenbarligen mera anordnetna, eller
det Yttre medvetna Psyket har kanske
bråck att märka och emottaga rätta
mängden Energi- och tankemängden
eller strålen.
Här hjernan är ett slags trådlöst
stöpt-station.
Om det förklaring här, är det den
person, energi- och tankestrålning,
Anordnetna alter för honom själf,
som träffar de personnärvarandes hjerna,
och alstrar en Hallucinations-förställning,
och permanent förbindelse.
Ingen person vid är det också en
sorts Hallucination,
En öppen fråga, ehuru ej direkt för att
förklara förklaring är om i vissa
fall denna strålning från en person

eller i luften tillsammans tros-
eller föreställningsvärlden och
energi från Naturens hemlighet
ett steg ögonblicksverket med
ett mist till vissen minut.

Tvisten kom uppstå, emellan
tid synes fantastisk.

Man minnet till hands, är i alla
fall antagligt att Folktro
tryckt, att vi antagna, tvärtom
att fantasivärlden, genom utmärkta
lyssnarvärlden från begynnelsen förenats
och fantasivärlden alltså syn- och
hörselhallucinationer,
som förklara mycket.

Så länge tror jag, att människan
Naturen skapa hemlighet från
Psykisk värld förklara de mänskliga
föreställningarna, som växte ur Folktro,
för enskild det tror jag,
att allmänna är förstärkad fantasi
och att starkaste och dess drömmar verkliga
förlopp ser ursprungligen Gott gestaltning

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Naturligt mänsklig hjärnans inre
inställda för att emottaga denna
Folktro så att vissa mänskligt det är
svårt tro, att Hallucinationer skulle
kunna återinträda, i sitt innersta
vara disponerad för denna Folktro
överhuvud. Det är, som hos
mediokra Yngre skulle, vissa av
Folktro orsakade Hallucinationer,
De ser så något överraskande ut
här, men de gamla hos, dessa fackes
Folktro tryck = fantasivärldstryck,
genom Gestryckets i psykiska verkliga

Jens × yngsta Tärning, kastar
till - sol knekten Tärning.
Lägenheten Hedbarnes på vägen
emellan Åby och Vinköpings
Kvillinge socken. Jens Tärning är
född i samma socken, 1852, och
är knekt dotter × från Åby trakten
och väl känd mäck förhållanden
i Kvillinge socken, Östergötland.

julhelgen Tärning sex [illegible] ett knekt tarp, kvinnlan Atlas och Bjärnsund, och i förädlen = = hennes man vanligt, att julafton man Stad på knecht hela vattus, och på morgonen julotten vaderna gick åt kyrkogården och lät ojuren få smaka julmaten, på klart bröd, utan äpplen något sofvels lades emellan brödet.

Andagsmorgonen gick man, = (en del unga), och gång stadens Otto, och trättondagsmorgonen, gång, och hans trättonstjerna,

Ett hjus i något stjernformigt förmål, kunet på en stång, och kyste ljuset som en stjerna. Med de gång då, minder så som Tärning.

Tettade man sin i en stuga julaftons afspräs genom natten, och någon satt kunnelås vid julbordet, skulle denne då vinna nästa jul.

Som Tärnings mormor, som dog 1884, 84 årig, från Kisa socken, hade omtalat, att i hennes barndom lades kängkalsen på julbordet, och detta derför, att gossen skulle bli duktig kalv och stöt.

På som Tärnings man skulle vall, hans hus ett stycke bröd i vanskålen, så att det hjälp mottet = (och på sig mett af kärnvärken) Brödet gafs åt kossa, för att de skulle så hem så på vanvården vid mjölkningen, (= till mjölkplåtet i kogen) och icke låtsa lata efter sig.

Vinkan före Påsk, skulle man icke spinna, eller ha kläder att eller tyg till klädning att, ty Påskkärringarna kunde ta det, och Jungfrun Anadagen och Påskafton

1519 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

skulle sjelfve stänges före
Solnedgången, samt hvem gifter
sig på Lucidagsdagarnen, ch ställ
läggas för dörren, där man
bodde,
Trädde ett barn, skulle dess
stol läggas i diametralt till
det som barnet trädde i.
Ra bord som Tärning kört
omtalas, de kunde till ch med
ses ch likmark då ett barn.
Fadern bade en bror, Gustaf,
som sig mer än andra, Hans
kunde säga, "se hur tomtarna
dansar på gården" men inte
sig annat folk några tomtar.
Hos fadern hyrde en skomakare
som påstod att han vått några
tomtar åt Ö Emeby hyrka till,
ch tomtarna gaf honom tre
säckar med tillsägelse att
några förmera dem.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1519

Anmärkning, Skomakaren uppsatt hus som
en reparer, ch försvunnen något sjuklig.
De i Sagen Säges Bröllopsgäster
omtalade trollkistaridern från ödegården
Asmunsäter Hults bruk kunde för Tärning.
rätt till, ch gubben Björn ofta
omtalad i Sagen Säges Bröllopsgäster,
Björn bodde på Björnsnäs ägor,
Nedskrifvarens farfar blef
med på en liten färd, som gjordes
till Björns ära, ch jag hörs det
var då, som afstädkades pörtstugan
i en stor, Björns stor, skedet 1850 eller kanske 1860, talet.
Flyttdan är bortta, ditsatt är hörs
Björn har flyttat från sin bergsplats,
Björn var en verklighet, som bodde
i en stuga för sig själf, som skulle läsa ära,
åt minstone för ett 10 tal år sen.
Der ett Skvartersnisse, (patricierdrängs)
som var stället Stens bodde, på Fulmyrsbacken
nu är, var för en liten stuga
i den bodde en gubbe, som brukade

LUNDS UNIVERSITETS BIBLIOTEK

säsom bort märkt i händerna har
folk, i stället för sublimat Lysten,
så Fru Tärning, som själf
använt en klok gumma i
Barys socken, för en sak, då
litet diskens, som hade Engelska sjukan,
Skulle behandlingen hjälpa,
fick inga ögon att se på
tacken barnet burit af Fru Tärning
säcken är i en märk kommen.
Det var hemma hos den kloka gumman,
Gumman tog en tekopp
och första dan stänkte tre gånger
runt barnet, sjelfva, och omedelbart,
Fru Tärning, skulle den sjelfva,
och gumman bäste något i sjelf.
Sedan tog gumman en redskrift,
och stacken, Fru Tärning, fick af
sin bröstmjölk, det var ett diskens,
bränna, tre droppar, på redskriften,
Gumman tog då och skar,
barnet i knät, så tre droppar

blod ut flöt, och mjölk och blod
fick barnet sedan äta upp.
Detta var behandlingen,
som Fru Tärning gjorde sig, och stackars,
och därför fick tändsticksprocedyren
göras om, ehuru det var det mål mjölk
och blod
på golfvet blef kvar.
Om gumman sins skulle ha klok
gumma från Värkapings Vanförståndshus
kunta är ännu synlig åt Fru Tärning.
Denna gumma gick till Tärnings
och hade skickat bud först, att
hon inte fick tilltala, eller säga
sig något. Gumman hann in,
och fann till nöjes att hundt
ha spisat om kalven på barnet.
Och så är det, och då gick Fru Tärning
efter, då stackars gumman fick, i brännvin
och kaffe för besväret, och så att
I dagens, dvs efter skulle hon komma
igen och ta dess pisen.

Barnet var kirskligt vider dessa
I dagar som en annan gumma
tyckte som ett gott tickning Men
och I dagar kunna gumman igen då
och kyrkan och tag den päsen,
stöpen dätte kvarn blef förkrt.

(Detta för gå Opentbygöres:
de handlande personerna lefva än,
fast klaka gummorna är vid döda.)

Den Förening Forsen måtte
uppå Kalmarsidan en mylig
afsides ojudelig kunna gärde,
som kunt i en stuga dår.

Medlemmarna äro förtligt
vid Herrgårdarna i Fröllinga
dans och Midsommarstång, och
hyädt gårdsfolket på traktering
uteff sina husbönder.

En del rån, så som Förening
att Brännaklustaget stått vid
bäcken emellan Ö Emeby och Fröllinga,
der får ett par timmars stått

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Vanligt att det stått emellan Bjärsmål
och Bjärsnäbbar.

(Se Sagen Säljer och annan litteratur
om Brännaklustaget, ägande förfarings ståndpunkt)

Ett par timmars Oxen satter
för en vagn och sedt säj, vart de
vill, då plats skulle utses för
Fröllinga byggdes Oxarna
stannade i ett alkärr, och då byggdes
byggdens.

Och, eller bruket på Ö Örtsjöstrand
är ett vedskap att vilande på oxlarna
hörna mädi.

Ok, eller Ukj = Oxen, är den
anordning, varmed oxarna dragas sina
lass.

Ukan på x är att sätta detta dragredskap
på en eller tvåi Oxar,
Enkäs Oxar, då man kör jag är te.
vanligtes Oxar, två, vädrund förnis
och dagnet.

Husförhörshistorier.

berättade af eller åter, född 1845.
Prästen förfrågade en gubbe, hur
gammal han var,
"ja är gammal som Skriften,"
svarade gubben, ej i andemening
utan för att veta ålder
ej uttryck, åt sin höga ålder.
"Du är, gammal man, förnär,"
sa prästen åt en gammal flicka
"ja, gode Doktorn, men eller
är endå äldre," ett hon berättigas
tillbyggt sig i Skriftkunskap,
och flickan svarade ja ja är
gammal men tänk på mors höga
ålder / Skriftkunskapen har kraft
denna hit inom enkelt som
dikstad eller ej, men om på, så
har verkligen ett kant ich mytt
så på ett husförhör i Skriftkunskap
så blå i medgen på förra århundradet
Angående teologie så frågade
Kammarinnan Yhlmalett, ej Husby,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

på 18-10 talet en flicka som redogjorde
sig hvars hel avsikt, sad de då
"Nej" sa flickan, "ja, eller som hans
inger säger" sa prästen.
Husförhörshistorierna är minnet
och förut i dessa anteckningar meddelade,
Husförhörens hela i stor hur
människorna i husförhörsrummet, förnämst
städer, gjorde en insamling åt till
de fattiga, och prästen berättade frågor,
som det var någon nödtorftig i natten,
Efteråt hade Husförhörskunskap och
någon till hjälp sig alla deltagarna

Nej och ja. Han är pillgäre, sa
skräddaren, är urmakaren.
Tiderna är underbara
sa husmödrarna, gick, barnadmakt.
Eftersom lust, sa Christian,
dansa i förstun.
Stim drängs, hade i drängs
så hade ni de later.

Angående Engelska sjukhuset på Beckomberga i dag 21/3 1920 i samma ämne med skrivelse af dåtter Enklinik föreståndaren Fabrikmästaren Herättad, att en klick gammal Tvångstjänare i Beckomberga, kommit på den tanken att låsa sig i fängelse, samt begärt att få, för sista gången, Ett Cigarr-, Cigarett- och Tobaksförråd på 5 à 10 kronor, Då, 1926, fins en Tjänare Olsson, som hetar Engelska sjukhuset på Beckomberga, och med ärtmedicin och annars sådana naturliga och möjligen riktiga medel, åtminstone hoppas att hans helbregd skall bli ändig. Den på kallade Manhygdsarbetaren är självförsörd, åtminstone icke rättskaffen alkoholiker, använder helt naturliga medel och har gått upplåtit sina sig i Manhygd med Brännvinets minst Örter som förbjudna.

FONDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1519

Doktorn Englund i Tärnsmedja var också en sådan naturläkare, med grund, och som använder efter utländsk psychisk Theorie, Naturläkaren, är icke direkt kvacksalvare, Icke att förväxla läkare, Utan efter gamla folkpsykologer, som i enkelhet folk och i sina yrkesdomar är dem till stor nytta, och så äga de en viss erfarenhetskunskap, även kunskaps Dessa naturläkare, för icke förnekas med klokt gammal och gedigen, och ärnar mindre med legitimerade läkare, Tärnsmedja är en ruckens i Österdalarna med 6, stenkastning och förbrukt förstadig att gälla Dettning Serfia, Orkan andes gemål, med gott resultat behandlat af Doktorn, Doktor Englund, som, då han var ännu ökänd, en gång låt ej annat än dåligt kommen, en lång stund blå stående ute på en åker, och icke kunde gå dum. Så berättades det om Doktor = självförsörd Englund i Tärnsmedja ruckens, Död för flera år sen.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Ylgabmar, Andersson, gårdsbrukare (1920) och sockenarbetare, N:s, Härnösatan Norrköping, född lantarbetare, (fadern var arrendator, ref Bjärkättes i St Malmens) hemma till fjärde av nionde Berthold Andersson och född 18 70 x i Lida, St Malmens Norrköpings,

Vi hörde alltså, åtminstone för, det hugga med ett visst på med klockan x och där emellan 11 och 12 på natten. Tror vi, att det hörde så, för vi sovjakte var ogenerade tyst,

Då vi var åt stan, åtminstone för, och kom hem sent, så hörde alltid inne i staden en visling ungefär en 5 minuter före, men medan vi pressen kom hem x ett visst till tycker att han var hemma.

Andersson, visst att det var fadern att de dödade första gal Otto 8, 12 natten, och att Pastorskörningen för i helgen Pastorskan.

Påsk åt man ägg,

En hos Ylgabmar Anderssons gästande ung man Axel Fröin, född och uppvuxen i Högenbetes Berstorps i Wimby, Östergötland, omtalade, att i Barlingebygden av Tranebergs mäer gården Barlingbo i Barings socken, (hungen uppvuxen af Kronprins Gustaf Adolf) skall finns jernringar (allmän tro, att mänskliga hand och Tranbergen) samt att av Fem Bäckarna i Ylgarna i W Vimby. (finns ej allmänt känna)

Åtminstone för 10 år sen hade stål på dryckbar x åt kreaturen att gå åtan, då de skaplar mull, och en natt i förstort till sitt eget klaningsrum, då åskan gick, Jungen präntande fick gå in i dagligrummet, som 3 heller x hade fönster, och då en mycket kraftig åska, första gången mjölkades, så fick mjölet i stället x, skära hal att gräda, Han minns så riktigt, hur det var, men en brev x dagsedan i mjölkbyn, där,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1519

näsat i den stilen, / Fars farmor Bäckmans i Hejarsmo N Ytterby. Än af många anledningar fär sitt gammaldags namn, förnämligast af sig, då hennes, då hon var unge flicka, sjelf i Hejarsmo, och i Hejarsmo hölls husförhör några gånger i min barndom då stamorn förnämligast hjelpt sin ej så mycket att de besökande Amerikaresor, anledde, att hans Fars på 1880, talet, då arrendator af Bjälbosätter, då en dyr hårt sjuk, tillkallade en klok gubbe Gripp, som bodde[r] en stuga i Yttre Härnäsmark.

Denne Gripp hade en stålhet medicin, som han strök mot ledvärkarna, stärkte, blodet förde han ställets kring det sjuka stället på djuret, strykarens hand å några, om det var[a] ekstrala, — och lärde några, som

Stamängsbruket emellan Ålby och Grefsnäs utgöres på Ö stambonn, där en märklig gemensamhet, är på sidan af bäcken, förbi platsen, då gemensamt dike mellan på berg, dike på det utspelade bortsprängda stenmaterialet.

Där i dette berg, bodde en, mycket med sina berättelser, trodd karl.

Den omnämde Fars farbroder Fäsning född i Ålbytorpet 1852, omtalade, att äldre Grefsnäs husbonde, en natt, då karlarna på dagsverk sprängde i berget, tyckte sig höra åtskillnad dån mot berget. Det var troddes, som flyttade, sade dessa gamlingar, som bodde, mins icke sig åtskillnad gemensamt Katrinetorp, Ålby begge dessa på 1860, talet, då från Stamängsberget synes i nästa Ytterby kyrka. Gustaf Johansson,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Reinhold Wilander, född 1876 i Ö Vemmerlövs socken, vid Rasens nedläggning, vid 10 års ålder kom med sina föräldrar till Hyllie eller allmänningsskogarnas allmänningar (Hyllie Vångar, Lundamarker) och har med Rasen att göra sedan dess. Wilander kunde lätt konstatera, att skogsmarken på Hyllie numera är i högre kultur än förr, att gatorna genom skogen äro nya, och att man numera kan åka genom skogen på gatorna, där förr endast gångstigar funnos. Stjernorps fiskare kom som ett led på Rasen, och kallas för Pär Stajare.

En Rasenfiskare var ute och kedjade tjärbloss med sig,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Detta skedde, då som Stjernorps fiskare gjorde ute på vägen, på sin fiskevis. "Här är Pälle, som jag får låna det av dig". Stjernorps fiskare, Pär Stajare kom med kort och skickade till fiskarens kåt, så den fick längt upp på landet.

Här sin näsa fick Pärkarn, och fäcks genom förlovelse. Då skulle gå Hjärter ta den, dog kärken skulle vi dans i stadion som fäkreaturen.

Pärkdagsmorgonen dansas Salen, allas det synas så bäddat, utan skall man ta en mattskunke, (mattorfat) och låtes bestrida det av Salen med upptagen Pärkdagsmorgonen. Då är man i mattret att Salen dansar,

En traktering i dessa, således så berättar, stad en Skärtorsdagsmorgon

1519
LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV
N:r 02301 - 96

Förr Lotsupsgång = ett särdeles mycket
stor Kaskenäs, = (ett Kabelgarn) i en
dygnsbrunne, och kesamus flicka
en stor kalga svär,
den en flicka skulle gå till denna
trollska gumman och hämta ett flicka av
det, men Lödchs låg om natten
eller gumman sig kesamus,
Då Lotsa gått upp, gick flickan
in till gumman och fick en smörgås
men åt eller låg utom satte den
på kesamus i en krukske.
Gumman mycket omtänkt flickan
för dagen, hur det mon, att hon
vett, hur smöret kommet till, och
att smörgåsen satt i krukske,
"Gå efter dem," sa madame, flickan
gick, och då man på bröcket
stor gädsel, likadan som i
dygnsbrunn, och kesamus smör
klef också gädsel, hvarvid på
att flickan såg, när hon
dag smör ur dygnsbrunn. Poetiskt uttryck i sagan uppfunnet.

1519

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

27

Bellmanshistoria.

Det var ett svårt oväder på Östgötaslätten, och emellan Kumla (i Gistad) och Linköping körde ett par herrar från Stockholm fast sig i en snödriva. Nyss förut hade Bellman också kört fast sig och tagit sin tillflykt till en gård vid vägen och blivit anvisad ett rum. Då Bellman såg herrarna, som han kände igen, strök han sig i ansiktet med det han tyckte sig passa, så han såg vanställd ut. Herrarna hade tagit sin tillflykt till samma gård och blev anvisade samma rum som Bellman. Då herrarna kom in i rummet, sa Bellman med förställd röst:"Ha I mäd?" - "Va för något?" sa herrarna. "Fransoserna vetja", sa Bellman, och då herrarna såg det vanställda ansiktet, så trodde de, att Bellman var en nedsmittad person, och tordes ej stanna i gården utan ut i

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
28

yrvädret igen och med stor möda ta sig fram till Linköping.

Dagen efter ovädrets upphörande kom så Bellman in till dem, nu utan målning och igenkännlig, och sade med samma röst som ute på bondgården:"Ha I mäd?" - "Jasså, dä va du, som narrade oss att ge oss ut i ett sånt yrväder", sa då herrarna åt Bellman. "Hade vi trott, att det var du, så hade vi nog stannat på gården." - (Efter en arbetskamrat P.Andersson.)

Skriv endast på denna sida!

Fortsättning från sid 192, i skriftboken.

3 sidor

Ruket 20 mars 1916

Reinhold Wikmanches sons är Rådfrågare, anhåller vidare, att fruen på Backlöje (gård i Barsjö socken) skulle hjälpa fruen i Overbarpet att bota en sjuka, Ett hett järnstång skulle afbrännas på ryggen på den, som tog gemenskap att komma att skulle hämta ett annat kvast på Barsjösgård, så den sjuke gemenskap skulle användas det, tig det skulle hjälpa för hans sjukdom,
Om han det sig så hände, att den sjuke kom eftersträvade, hans slet sig, gemenskap mänskor af, eller därefter något allmänsjukdom, men ingen helsa länstädad, så 8 dar efter hettades han i skogen fullt hvar,

---

Fru Lina Månsson, stickerskan i Barsjö socken, född i Skinn socken 1857, förut anmäld i ~~denna anträkningar~~ i Lerga Säter, Bråtbyggde anhåller, att hon som mycket ung varit mäld om att stöpt hjul, Gjutmakarna dappades i kalgen, så vidare kalgen stelnat på ytan, dappades de igen, till hjulet fick önskad tjocklek, 3/10 1838
Uti kalghusen, så de mästa hjulen, så kallade kalgdumkarna, som rattes i hjulen så de där, så hjulen, äfven mäld masestaplar,
Detta var i Skinn socken, så Fru Månsson kom till Norrköping, var där ingen mattes=ledning som nu, Hon fick lära mattes, mäld drakt (= ak,) från en journ, som stod på samla tapet, Hundt 50 kronor i årslön, och arbetstid från 5 på morgonen till åtta åtta minuter, Hennes husbonde hade mellan åtta fruarande, så hon var som Gemensinne, Hon hade behandlades väl, Hon har en Lindal som arbetsdrake Mästerbyhelm,

(gård i Stockholms stad, Uppsala län, Bjärke)

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

mars 1926

Dår hans sedan tjänst en kortare tid,
så var mattes **attsjuklig**, och då Lisen = Kara
gyckade i en lemgrotdans och sedan knuffade
omkring, så fick å dödas i samma dans hans lår
Ingen visste huru fick han, och Lisedal hans
upp och sa: "hans dö inte gärna skägat annu
hans dö bjuda ut kyckling"
En bekymrad person sa sedan åt Lisedal,
att han skulle ätaka hennes. Det var flera
som hörde, att Lisen kunde bjuda ut kycklingar
utöver Lisedals ansvar. Då blef Lisedal rädd
och hans fick flytta ner i stället, Ty Lisen
samlade till Lisen hans då ut, vilket
Lisedal hus dant lenet ner på Lisen,
och lessnade upp Lisedal,
Det var 6 flickor på en gång i tjänst på
gården, men 3 stycken sysnade mattetid,
Lisedal flyttade mot mig och skulle
träffa Lisen, ne bra i lenet, att fästa mån
sig, Lisen vägrade och flyttade, utan
lätta, som han å fick, till det herskap,
som andra Lisens yckedom i lenet lessnat
upp Lisedal
Som Lisen i Trim, då hans tjänst, gärtsinnesjuk
då kärt sig laga mat, och husbestyrskan
var dålig matlagerska, så fick Lisen
hjälpa henne, och då ätt att hon åtnes
hem, så redde sig Lisen bra mål mat
men åbrägt tjänstefolk kärt på att mätta
ihjäl hus Lisedal.

Pumpen på gamla target i Norrköping, var
å lenet ett mattesrement vägg ställd, utan ock
fast å afsedd för att förstås, ett mystiskt
eller tjänstflickarna antaltal fås varandra
mystiker, och skvadret sicks Nicolaikyrkans
klocka, kunde mattes en tid ock, i alla fungera
i Norrköping, fås mattesdechingens tid och räcka till

Fortsättning af den 5 mars 1926.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

mars 1926

Stengrinds Gunnt berättar följande om
några sina resebref som ej utgivit
ett tryck. Sistnämnde har ej heller
utgivit motsvarande, men i skrivet form,
och nog tidens bruk för dikterens tjenare
som för minnet ställer Lärandebrefs
mål, ehuru ofta mål i förbrukbarhet mening.

Dock som annars ställas, och
den mans som ser att gå ur tjenstes, som
gå dö, ehuru sad nog förkorta,
Etiketten för den adliga ställen, i hvars
som tillhörs Fälet, mer strängt. Men ehuruvä
tjenst hos De Geers på Stockholms å
Stockholms vidare, att han ställe, men
magen mål tillbringen på gifvaren antingen
den ehuruväl = (husbondens) i stad vänd
för Stockholmare, " då ehuruväl den Tjenaren
ut ~~Tjänaren~~ ehuruväl, som den säger,

Om mål människor är minnet
att bryta, som dålig mat + att dyrbart,
Att afgå väl att de hinstar, man
gift kvinde, gamla minnet ehuruvä, sådana
stad husbondens vida är husbonden hinder
Och på dåligen mat ställen afgå ägg,
i hänsyn och lackvinden gamla i hus,
bara äta upp,

Detta betraktades som mycket rätt
ställd' eller som ett tjenstmål,
Man äfven mycket tjenstmål förbrukar
ehuru på så alter, som ställs i magasinet
af gårdsens arbetare, alter på knappt rätt
på på en hemgård gamla en bruka ett hål
i golvet (ett ögonmått mer begagnat på stenspelen),
hade en trapp i stället och det hon behöfde
med dag dess fruktan och satte en säck under
den i stort sett mer förbrukt ärligt
och hade alter trefligt i att arbeta, och under
de långa middagsmåltiderna spara fruntimmer och drängar